

พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน
ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ปริญญานิพนธ์
ของ
รมชนก เข้มเจริญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ตุลาคม 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

372.6521

ร151พ

ร.๖

พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน
ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

ของ

รมยชนก เข้มเจริญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ตุลาคม 2546

รมช.น.ก. เจียมเจริญ. (2546). พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ. ปรินิพนธ์ กศ. ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์
เกษมเนตร. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต คำจิณ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน 9 โรงเรียน จำนวน 200 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม 2. แบบทดสอบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ 3. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในระดับปานกลาง ส่วนเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนหญิงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

GROUP WORK BEHAVIOR, ATTITUDE TOWARD ENGLISH SUBJECT,
AND MOTIVATION IN ENGLISH LEARNING OF PRATOM 6 STUDENT
IN BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION SCHOOLS IN
PRATUMWAN DISTRICT WHO JOIN IN ENGLISH CAMP

AN ABSTRACT

BY

RAMAYACHANOK KHEMCHAROEN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Development Psychology

At Srinakharinwirot University

October 2003

Ramayachanok Khemcharoen. (2003). *Group Work Behavior, Attitude toward English Subject and Motivation in English Learning of Pratom 6 Students in Bangkok Metropolitan Administration Schools in Pratumwan District who Join in English Camp*. Master thesis, M.A. (Development Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Asst. Prof. Laddawan Kasemnet, Asst. Prof. Pranote Kao - chim

This research had purposes to study and compare group work behavior, attitude toward English Subject and motivation in English learning of Pratom 6 students who join in English Camp and didn't join in and to study and compare group work behavior, attitude toward English Subject and motivation in English learning of Pratom 6 students with different genders who join in English Camp

The samples were 200 students in the first semester of the academic year 2546 (2003) derived through the stratified random sampling. The instrument used in this research were a questionnaire to evaluate the students' group work behavior, a questionnaire to evaluate the students' attitude toward English subject, and a questionnaire to evaluate the students' motivation in English learning

The statistics used for analyzing the data were mean, standard deviation, t-test

The main research finding were as follows:

1. As a whole, pratom 6 student in Bangkok Metropolitan Administration

School in Pratumwan District were found to be moderate in group work behavior while attitude toward English subject and motivation in English learning were found to be good.

2. Students who join in English Camp had group work behavior, attitude toward English subject and motivation in English learning significantly higher than students who didn't join in English Camp at .05 level

3. Female students who join in English Camp had group work behavior, attitude toward English subject significantly higher than male students who join in English Camp at .05 level but they had motivation in English learning with no statistically difference.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน
ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ของ
นางสาวรมยชนก เข้มเจริญ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ เดือน พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต คำนิม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน ศาสตราภักดิ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ชญานุช ลักษณะวิจารณ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแนะแนวทางในการทำการวิจัยอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ถัดดาวลัย เกษมเนตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต เค้าฉิม รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน ศาสตรภัทร และอาจารย์ ชญานุช ลักษณะวิจารณ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ถัดดาวลัย เกษมเนตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต เค้าฉิม รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน ศาสตรภัทร อาจารย์ ชญานุช ลักษณะวิจารณ์ อาจารย์ละเอียด จุฑานันท์ อาจารย์กิ่งแก้ว อารีรักษ์ ที่กรุณาช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำในเรื่องเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาจิตวิทยาทุกท่านที่กรุณาให้คำปรึกษาและแนะแนวทางในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ตั้งแต่เริ่มต้น จนสำเร็จลงได้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ นายจ่านกฤตย์ เข้มกลีบ ผู้อำนวยการเขตปทุมวัน อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ทุกท่านของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน 9 โรงเรียน ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณ คุณอารีย์ สว่างเนตร คุณสุมิตรา ทองงาม ที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวันทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณ พันเอก(พิเศษ) ประเสริฐ เข้มเจริญ (บิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว) และคุณแม่สมหมาย เข้มเจริญ ผู้เป็นแบบอย่างที่ดีและทำให้ผู้วิจัยมีความเพียรพยายามและอดทน

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณคุณแหลมทอง แดงนุ้ย เด็กชายศักดิ์เกษม แดงนุ้ย พี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ เอกจิตวิทยาพัฒนาการทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจและช่วยเหลือ ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขออุทิศเป็นส่วนกุศลให้กับคุณพ่อ พันเอก(พิเศษ) ประเสริฐ เข้มเจริญ และขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ มารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

รณชนก เข้มเจริญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
นิยามปฏิบัติการ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ.....	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ.....	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม.....	40
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	49
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	50
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	51
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	52
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	53
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
เกณฑ์ในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	64
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	64
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	64
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	65
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
อภิปรายผล.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	69
บรรณานุกรม.....	71
ภาคผนวก.....	78
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	100

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาด โรงเรียน.....	52
2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	56
3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	57
4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามตัวแปรเพศในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	57
5 เปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	58
6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามตัวแปรเพศในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้เพราะภาษามีใช้ เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้นยังสามารถ ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขัน และความร่วมมือทั้งด้าน เศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังช่วยสร้างสัม พันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถ ปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้อง(กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงเดือน แสงชัย และ มัทนา ทองใหญ่(2530 : 1) ที่กล่าวว่า การที่ประชากรทั่วโลกสามารถพูดจากันได้เข้าใจ หรือ สามารถใช้ภาษาเดียวกันในการติดต่อสื่อสารช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีงามต่อกัน เป็นการเสริมสร้าง มิตรและสันติภาพได้อีกทางหนึ่ง

ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 โดยพระบาท สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้จางครูฝรั่งมาถวายการสอนภาษา อังกฤษแก่พระราชโอรสและพระราชธิดาในราชสำนัก และทรงมีพระราชดำริว่า “การเรียนรู้ภาษา อังกฤษเป็นทางนำไปสู่การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าและนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ เพื่อให้ประเทศไทยดำรงความเป็นเอกราชไว้ได้” ภาษาอังกฤษจึงเริ่มมีบทบาทในวงการศึกษไทย ยิ่งขึ้น และต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นทางการครั้งแรกในโรงเรียนพระตำหนัก สวนกุหลาบ นับแต่นั้นก็มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ไม่เพียงแต่ ระบบการศึกษาของไทยเท่านั้นที่ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประชาชนทั่วไปต่าง ก็ยอมรับและนำภาษาอังกฤษมาใช้ในชีวิตประจำวัน(ทันทีวา สุรวัศร.2540 : 1)

การที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสารทำให้เกิดการ พัฒนาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อหาวิธีการที่จะให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการ เรียนการสอน แต่เนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากการเรียนวิชาอื่นๆ คือ ผู้เรียนไม่ได้เรียน ภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพของตน ดัง นั้นการที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นจึงขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา(กรม วิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2544) ดังนั้นการเรียนภาษาที่ดีผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

จากการที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนวัดควนแขว สำนักงานเขตปทุมวัน ได้จัดทำโครงการहररासतनाภาษาอังกฤษ โดยประกาศรับสมัครนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ที่สมัครใจและสนใจที่จะเข้ารับการฝึกการสนทนาเพื่อออกไปสนทนากับชาวต่างประเทศในสถานการณ์จริงที่สถานีรถไฟหัวลำโพง พบว่า มีนักเรียนมาสมัครรวมทั้งสิ้น 30 คน จากจำนวนนักเรียน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 26.79

ผู้วิจัยได้สอบถามนักเรียนที่ไม่สมัครเข้าโครงการถึงเหตุผลที่ไม่สมัครและความรู้สึกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนจำนวน 11 คน ไม่เห็นความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษและถ้าเลือกได้ก็ไม่อยากเรียนวิชานี้เลย นักเรียนจำนวน 29 คน เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษน่าสนใจแต่ที่ไม่สมัครเพราะกลัวเจอหน้าชาวต่างประเทศแล้วพูดไม่ออกและสื่อสารกันไม่เข้าใจ นักเรียนจำนวน 15 คน เห็นว่าภาษาอังกฤษยากและเมื่อการทำงานกลุ่มที่สุด เพราะเพื่อนไม่ยอมรับเข้ากลุ่มทำงาน นักเรียนจำนวน 22 คน ไม่ชอบภาษาอังกฤษเลย เป็นขำขมหม้อใหญ่ เรียนแล้วปวดศรีษะมาก และนักเรียนจำนวน 5 คน ไม่แสดงความคิดเห็น

จากการที่ผู้วิจัยได้สอบถามนักเรียนข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนเหล่านี้ขาดแรงจูงใจในการเรียนรวมไปถึงการมีเจตคติไปในทางลบต่อภาษาอังกฤษ และเมื่อมีกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษก็รู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรม ด้วยเกรงว่าเพื่อนๆจะไม่ยอมรับ

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นกับนักเรียน เพราะแรงจูงใจเป็นกลไกสำคัญในการเรียนการสอน ถ้าขาดกลไกนี้พื้นเพของการเรียนจะหยุดลงทันที(หทัย ต้นหยง. 2535 : 134) และสามารถ เลิศโอภาส(2539 : 30) ก็มีความเห็นว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน บางคนอาจมีแรงจูงใจ มีความสนใจอยากที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ บางคนอาจจะรู้สึกเฉยๆ หรือบางคนอาจจะไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศเพราะคิดว่าเป็นวิชาที่ยากอย่างไรก็ตามครูผู้สอนสามารถช่วยนักเรียนเหล่านี้เกิดความรู้สึกที่ดี และอยากเรียนได้ด้วยวิธีการพยายามสร้างแรงจูงใจ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ทุกครั้งทีสอน กล่าวคือแรงจูงใจก็คือกุญแจที่ไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้

นอกจากการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียนแล้ว ครูควรจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญลดบทบาทจากเดิมที่ครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาเป็นผู้เรียนแทน ให้ความไว้วางใจกับนักเรียนมากขึ้น ฝึกให้นักเรียนได้คิดเอง ทำเอง แก้ปัญหาเองได้โดยอาศัยการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นทีม ตลอดจนกำหนดหรือสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการแก้ปัญหาโดยอาศัยกระบวนการคิดอย่างมีระบบของการทำงานร่วมกัน(สามารถ สุขาวงศ์. 2537 : 3) รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างจริงจัง มีโอกาสได้ฝึกประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

หรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ซึ่ง เลวิส และ เบดสัน (Lewis and Bedson. 1999 : บทนำ) กล่าวว่า การเรียนภาษานั้นผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง การจัดสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนั้นยังมีโอกาสฝึกการทำงานร่วมกัน โดยการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน การร่วมกันแก้ไขปัญหาในขณะที่กำลังทำกิจกรรมจะช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น(กาญจนา จันทะดวง. 2542 : 80) รวมทั้งผู้เรียนจะได้รู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะ และได้ฝึกทักษะการคิด การตัดสินใจ ได้เรียนรู้แนวคิดผู้อื่น รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของมาสโลว์ (Maslow. 101-102) ว่า การศึกษาจะเกิดผลดีที่สุด เมื่อผู้เรียนได้เกี่ยวข้องและสัมผัสกับปัญหาที่เป็นจริง ตลอดจนได้วิเคราะห์ปัญหา อันจะทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกแนวทางในการแก้ปัญหา โดยเน้นการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนนั้น การเรียนการสอนที่กระทำกันแค่ภายในห้องเรียนคงไม่เพียงพอ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดเตรียมประสบการณ์อื่นๆ หรือสถานการณ์อื่นๆ นอกห้องเรียนให้กับผู้เรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย และเกิดความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น กิจกรรมหนึ่งซึ่งจะสามารถสร้างสิ่งเหล่านี้ให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ ก็คือ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ (รัตนารักษ์ โพธิ์ทอง. 2544 : 4)

การจัดค่ายภาษาอังกฤษ เป็นเสมือนการจัดประสบการณ์การเรียนการสอน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะทางภาษาในสถานการณ์จริง รวมทั้งเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียนที่เลี่ยนแบบๆมาเป็นนอกห้องเรียน โดยใช้กิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย เน้นความสนุกสนาน เช่น การสวมบทบาทสมมติ การเล่นเกมการวาดภาพ การร้องเพลง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้สามารถจูงใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้โดยผู้เรียนไม่รู้ตัว ซึ่งสอดคล้องกับ ไรท์ เบทเทอร์ไรจ์ และ บัคบาย (Wright, Betteridge, and Buckby. 1999 : บทนำ) ที่ว่า การใช้เกมในการเรียนภาษานั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา ในบรรยากาศที่สนุกสนาน ผ่อนคลายและไม่เครียด นอกจากนี้ผลการวิจัยของ สิริพันธ์ โรจนุมะ(2541 : 65) และ สิริยา คณิวรานนท์(2541 : 77-78) พบว่า เกมภาษาและกิจกรรมต่างๆ ในค่ายภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน รวมทั้งมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะมากขึ้น และสามารถทำให้ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตจริง ตลอดจนเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษยังสามารถสร้างความสนุกสนาน แรงจูงใจ และเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีกด้วย

เนื่องจากการจัดค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่น่าจะมีประสิทธิภาพต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมาใช้ในการสร้างเจตคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร และมุ่งให้มีเจตคติที่ดี

ต่อภาษาต่างประเทศ ตามที่กำหนดไว้ในวิสัยทัศน์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : ไม่มีเลขหน้า)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการศึกษาที่ได้จะเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในบรรยากาศที่สนุกสนาน ไม่เครียด อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัวและเป็นผู้ที่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ รู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลจากการวิจัยทำให้ได้ทราบว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนในการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ รวมทั้งมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มดีขึ้นหรือไม่ ถ้าได้ผลก็จะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้สนใจจะได้นำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนอื่นๆต่อไป
2. ผลจากการศึกษาจะได้นำไปใช้เป็นแนวทางและเอกสารอ้างอิงหรือข้อมูลพื้นฐานสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่นๆที่สูงกว่าและผู้สนใจทั่วไปที่จะนำกิจกรรมและเกมทางภาษาไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในสถานศึกษาหรือหน่วยงานต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 563 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) จากประชากรนักเรียนรวม 9 โรงเรียน แบ่งเป็นกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 100 คน และกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 100 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 200 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ

3.1.1 การเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

- เข้าร่วมกิจกรรม
- ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

3.1.2 เพศ

- ชาย
- หญิง

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

3.2.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.2.3 พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน

นิยามปฏิบัติการ

1. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ หมายถึง กิจกรรมที่ชมรมครูสอนภาษาอังกฤษ ศูนย์วิชาการเขตปทุมวันจัดขึ้นเพื่อเอื้อต่อการฝึกทักษะประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษา ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนานนอกห้องเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนานนอกห้องเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เป็นระยะ

เวลา 2 วัน แบบไม่พักค้าง โดยในวันที่หนึ่งครูหรือวิทยากรประจำค่ายภาษาอังกฤษจะแบ่งนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมออกเป็น 6 กลุ่มเพื่อปฏิบัติกิจกรรมที่กำหนดในลักษณะของการวางแผนกิจกรรมตามที่ครูหรือวิทยากรกำหนดไว้ทั้งหมด 6 ฐาน ฐานละ 30 นาที ดังนี้

- ฐานผสมคำศัพท์ (Ready Words)
- ฐานปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords)
- ฐานปริศนาตาราง 9 ช่อง (Amazing Words)
- ฐานเรียงร้อยถ้อยคำ (Scramble Words)
- ฐานจินตนาการ (Imagination)
- ฐานตกปลาสร้างประโยค (Fishing For Sentence)

ในวันที่สองครูหรือวิทยากรจะแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม หนึ่งกลุ่มต่อวิทยากรชาวไทย 2 คน และวิทยากรชาวต่างชาติ 1 คน เพื่อฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในช่วงเช้า และให้นักเรียนออกสัมภาษณ์ชาวต่างชาติในสถานที่จริงในช่วงบ่าย

2. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกที่ผู้เรียนแสดงออกต่อวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งทางบวกและทางลบ หรือที่แสดงออกในลักษณะความชอบ อยากปฏิบัติหรือไม่อยากปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ โดยวัดจากคะแนนแบบทดสอบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 29 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นมาตรวัดตามวิธีของลิเคอร์ท 5 ระดับ และมีพิสัยคะแนนระหว่าง 3.12 – 4.57 ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่ามีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมด้านความต้องการ ความรู้สึก ลักษณะนิสัยและความพยายาม อันเกิดจากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นมาตรวัดตามวิธีของลิเคอร์ท 5 ระดับ และมีพิสัยคะแนนระหว่าง 3.12 – 4.50 ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่ามีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

4. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนในขณะที่ทำงานกลุ่มในกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ผลงานตามที่กำหนดไว้ โดยพิจารณาจากแบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นมาตรวัด 3 ระดับ และมีพิสัยคะแนนระหว่าง 1.49 - 2.52 ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่ามีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก ผู้ที่ได้คะแนนน้อยแสดงว่ามีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มน้อย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ
 - 1.2 ความมุ่งหมายและหลักการในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
 - 1.3 ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ
 - 1.4 กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ
 - 1.5 รายละเอียดการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของเขตปทุมวัน
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับเจตคติ
 - 2.1 ความหมายของเจตคติ และลักษณะของเจตคติ
 - 2.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 2.3 ประโยชน์ของเจตคติ
 - 2.4 เจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 2.5 การวัดและการสร้างแบบทดสอบวัดเจตคติ
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับแรงจูงใจ
 - 3.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 3.2 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 3.3 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน
 - 3.4 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
 - 4.1 ความหมายของพฤติกรรมและความหมายของกลุ่ม
 - 4.2 ความหมายของการทำงานเป็นกลุ่ม
 - 4.3 ทฤษฎีการทำงานเป็นกลุ่ม
 - 4.4 รูปแบบการทำงานเป็นกลุ่ม
 - 4.5 องค์ประกอบของการทำงานเป็นกลุ่ม
 - 4.6 ประโยชน์ของการทำงานกลุ่ม
 - 4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ (English Camp)

1.1 ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ

ได้มีผู้ให้ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

เฉลิมวศรี พิบุลชล.(2535 : 30) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษ หมายถึง ค่ายที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษ โดยครูมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม (พูด) น้อยที่สุด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษามากที่สุด และใช้อุปกรณ์ในการใช้ภาษาน้อยที่สุด หรือไม่ต้องใช้อุปกรณ์เลย เพื่อความสะดวกเนื่องจากการเป็นการเรียนนอกสถานที่

จันทร์เพ็ญ ยะไวทย์.(2540 : 15) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การสอนภาษาในห้องเรียน เน้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิบัติ ใช้ภาษาและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ศิริญา ตระกูลสุ.(2541 : 7) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษ คือ ค่ายที่เป็นแหล่งสร้างสรรค์ประสบการณ์ทางภาษา โดยเน้นการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการจัดประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้ภาษา นอกเหนือจากการเรียนในบรรยากาศเดิมของห้องเรียน และการนำภาษาอังกฤษมาเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร อันเป็นการพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะ และนำมาซึ่งการพัฒนาทางจิตใจและสังคมของผู้เรียน

ศรียา คณิรานนท์.(2541 : 10) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษ ได้แก่ ค่ายที่มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ และการใช้ชีวิตร่วมกันเป็นกลุ่ม ในการฝึกภาษาในห้องเรียน โดยที่มีผู้ที่ผ่านการอบรม หรือผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมและคอยให้ความช่วยเหลือขณะร่วมกิจกรรม เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเรียน โดยเน้นการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาในบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนานนอกห้องเรียน

ศิริพันธ์ โรจนุตมะ.(2541 : 3) กล่าวว่า ค่ายภาษาอังกฤษ คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามระดับภาษาในสถานการณ์จริง โดยเน้นความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการใช้ภาษา ซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่าง ๆ

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ค่ายภาษาอังกฤษ หมายถึง ค่ายที่มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึก และมีประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่าง ๆ ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนานนอกห้องเรียน

1.2 ความมุ่งหมายและหลักการในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

โดยทั่วไปแล้วการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก็เพื่อจัดประสบการณ์ทางภาษาให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนนอกจากนี้ยังมีการกำหนดและสรุปจุดมุ่งหมายของการจัดค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

เฉลิมวศรี พิบุลชล (2535 : 30) ได้ระบุว่า จุดมุ่งหมายของการจัดค่ายภาษาอังกฤษมี 3 ประการ คือ

1. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในประสบการณ์จริง และในขณะเดียวกันก็เป็น การเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นนอกห้องเรียน

2. เพื่อเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) กล่าวคือ ในขณะที่ผู้เรียนสนุกกับ การทำกิจกรรมทางภาษา ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในเวลาเดียวกัน การใช้ภาษาในระหว่างการทำกิจกรรมนี้ เป็นการเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัว ซึ่งนับเป็นการเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในภาษา

3. เพื่อความสนุกสนานในรูปแบบการเรียนที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียน

สิริญา ตระกูลสุ (2541 : 9) และสิริยา คณิทรานนท์ (2541 : 13) ได้สรุปความมุ่งหมายในการจัด ค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาอังกฤษและเรียนรู้วัฒนธรรมกับเจ้าของภาษาโดยตรง
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาแบบไม่รู้ตัว (Subconscious Learning) คือ ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติ กิจกรรมอย่างสนุกสนานนั้น ก็มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารไปด้วยในเวลาเดียวกัน โดยผู้เรียนไม่ ทราบว่าตัวเองกำลังฝึกภาษาอยู่
5. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการปฏิบัติกิจกรรมพัฒนาทางภาษา
6. เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
7. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูกับธรรมชาติ และบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และพักผ่อน ในช่วงปิดเทอม หรือช่วงอยู่ด้วยกัน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ ก็คือ

1. เพื่อฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
2. เพื่อเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
3. เพื่อสร้างความสนุกสนานพร้อม ๆ กับการเรียนภาษาโดยใช้กิจกรรม หรือเกมทางภาษา
4. เพื่อฝึกการทำงานและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น
5. เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้ จากการเรียนในห้องเรียน เป็นการเรียนนอกห้องเรียน

หลักการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในค่ายภาษาอังกฤษนั้นจะต้องเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มองเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาอังกฤษ มีนักการศึกษาและนักวิจัยได้เสนอหลักการจัดและลักษณะของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

กาญจนา จันทะดวง (2542 : 79) เสนอ แนวทางสำหรับลักษณะของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม

2. เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างสมจริง

เจลิยวศรี พินุลชล (2535 : 30-31) กล่าวว่า กิจกรรมที่จะใช้ในคำภาษาอังกฤษนั้น จะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นกิจกรรมที่yakต่อการจัดในห้องเรียน ต้องใช้เนื้อที่หรือต้องใช้เสียง ซึ่งอาจรบกวนห้องข้างเคียง หากจัดในช่วงโมงเรียนปกติ

2. เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกความคล่องของภาษา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ (Use) ภาษา โดยอาศัยรูปประโยคหรือศัพท์ที่เรียนมาอย่างอิสระ นับเป็นการเสริมแรง (Reinforcement) หรือการทบทวน (Revision) สิ่งที่เรียนมา

3. เป็นกิจกรรมที่ครูมีส่วนร่วมในกิจกรรม (พูด) น้อยที่สุด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษามากที่สุด

4. เป็นกิจกรรมที่ใช้อุปกรณ์น้อยที่สุด หรือไม่ต้องใช้อุปกรณ์เลย เพื่อความสะดวกเนื่องจากเป็นการเรียนนอกสถานที่

5. เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ซ่อนอยู่ในรูปของกิจกรรมที่สนุกสนาน เช่น เกม

6. เป็นกิจกรรมที่พยายามใช้ประโยชน์จากสถานที่มากที่สุด

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2540 : 26-28) กล่าวถึง ลักษณะของกิจกรรมในค่ายพักแรมไว้ ดังต่อไปนี้

1. ต้องประกอบด้วยกิจกรรมทั้งในร่ม และกลางแจ้ง รวมทั้งเป็นกิจกรรมทั้งประเภทเดี่ยว และกลุ่มทุกคนสามารถเข้าร่วมได้ทุกกิจกรรม

2. เป็นโปรแกรมที่ชาวค่ายแต่ละคนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีโอกาสฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม

3. เป็นโปรแกรมที่มีเวลาของการเล่น การทำงาน การพักผ่อนที่เหมาะสม สมดุลย์ และได้สัดส่วนพอเหมาะพอดี ไม่มีโปรแกรมใดมากหรือน้อยเกินไป

4. เป็นโปรแกรมที่เนื้อหาของการศึกษา การปลูกฝังพฤติกรรมและบุคลิกภาพเล่นสมดุลย์กัน

5. โปรแกรมนั้นต้องคำนึงถึงสุขภาพ และความปลอดภัยของชาวค่าย ไม่ควรเป็นกิจกรรมที่หนักเกินไป และควรให้ชาวค่ายได้มีโอกาสพักผ่อนและมีอิสระ

6. การจัดวางโปรแกรมต้องเหมาะสมกับเพศและวัย ความต้องการ ความสนใจของสมาชิก

7. โปรแกรมควรเป็นไปด้วยความประหยัด และสามารถนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้มากที่สุด

8. โปรแกรมเกิดขึ้นจากความร่วมมือ การวางแผน และการจัดการของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องร่วมกันระดมความคิดในการเลือกกิจกรรมเพื่อพัฒนาและฝึกทักษะที่ต้องการ

เจเลียวศรี พิบุลชล (2535 : 34-35) กล่าวว่า เมื่อครูสามารถเลือกกิจกรรมที่จะใช้ในค่ายได้แล้ว ก็ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมเหล่านั้น ในแต่ละวันด้วย ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมในแต่ละวันไว้ดังนี้

1. ใช้ประโยชน์จากสถานที่ในการจัดกิจกรรม เพื่อฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเป็นคนช่างคิด
2. เนื่องจากผู้เรียนที่เข้ามาเข้าค่ายอาจจะมาจากต่างห้องกัน ซึ่งอาจไม่คุ้นเคยกัน ดังนั้นกิจกรรมแรก ๆ ที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยใกล้ชิดกัน
3. กิจกรรมในแต่ละวันควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาส ลุก นั่ง เดิน ทำกิจกรรมสลับกับกิจกรรมที่นั่งตลอดเวลา
4. ควรนำกิจกรรมที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนมาให้ผู้เรียนได้ฝึก เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ การเดินแอโรบิก ซึ่งอาจใช้วิธีทัศนประกอบ หรือให้ครูเป็นผู้นำฝึก โดยครูจะต้องใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ ในการออกคำสั่งซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกภาษาไปด้วย อีกทั้งเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดที่ต้องใช้ภาษาตลอดวัน
5. ปัจจุบันนี้มีวีดิทัศน์ชุดการสอนภาษาอังกฤษ หรือการ์ตูน หรือภาพยนตร์ ที่มีการจัดเสียงในฟิล์มเป็นภาษาอังกฤษ ที่ครูสามารถหาได้ในท้องตลาด หากนำมาเปิดให้นักเรียนได้ดู โดยครูมีกิจกรรมระหว่างการชม เช่น ถามเพื่อสร้างความสนใจหรือเพื่อตรวจสอบความเข้าใจจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังภาษาจากเจ้าของภาษา หรือครูอาจนำมาเปิดในช่วงหลังรับประทานอาหารเย็น เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ และเพิ่มพูนประสบการณ์การฟังภาษาอังกฤษในตัวไปด้วย
6. กิจกรรมในช่วงกลางคืน ที่จัดให้ผู้เรียนนอกเหนือจากการจัดภาพยนตร์ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถของผู้เรียนให้ชมแล้ว ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนจัดกิจกรรมเอง เช่น การแสดงละคร บทบาทสมมุติ เป็นต้น

ประพันธ์ศิริ สุเสารัง (2540 : 30) ได้เสนอหลักการเลือกกิจกรรมสำหรับค่ายพักแรมไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่หลากหลายและครอบคลุมกิจกรรมในร่ม และกลางแจ้ง
2. เป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปประยุกต์ให้เล่นเป็นกลุ่มได้ และเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนได้มีโอกาสเข้าร่วม
3. กิจกรรมค่าย ควรต้องได้รับการพิจารณาจากคนหลายคน
4. เป็นกิจกรรมที่อาจจะเป็นการแข่งขัน แต่ไม่มุ่งเน้นการแข่งขัน เพื่อเอาชนะ หรือแสดงว่าตนอยู่เหนือคนอื่น
5. เป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างความสามารถในการแก้ไขปัญหา และพัฒนาสมองหรือสติปัญญาของเด็ก

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541 : 101) ได้ให้แนวทางการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษในแต่ละวันไว้ดังนี้

1. จัดกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย เนื่องจากผู้เรียนมาจากต่างห้องเรียนกันจึงยังไม่คุ้นเคยกัน ดังนั้น กิจกรรมแรก ๆ ที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยผู้เรียนได้คุ้นเคยใกล้ชิดกัน
 2. จัดกิจกรรมที่มีเนื้อหา และวิธีดำเนินกิจกรรมที่ง่ายไปสู่เนื้อหา และวิธีการดำเนินกิจกรรมที่อยากขึ้น โดยกิจกรรมช่วงแรก ควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนไม่ต้องใช้ภาษาในการสื่อสารมากนัก แต่จะใช้ภาษาท่าทางในการสื่อความหมาย เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเครียดในการที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารซึ่งกันและกัน
 3. จัดกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาส ถูก เดิน นั่ง ทำกิจกรรมสลับกับกิจกรรมนั่งตลอดเวลา
 4. จัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนสถานที่ ซึ่งมีทั้งกิจกรรมในร่มและกิจกรรมกลางแจ้ง หรือใช้ประโยชน์จากสถานที่ในการจัดกิจกรรม เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียน และใช้ประโยชน์จากสถานที่อีกด้วย
 5. จัดกิจกรรมที่มีสื่อแบบง่าย ๆ เช่น รูปภาพ ของจริง เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพื่อดึงดูดในการทำกิจกรรม
 6. จัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการเตรียมพร้อมของร่างกาย ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม หรือก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษา หรือใช้ความคิด หรือมีการเคลื่อนไหวร่างกายในการทำกิจกรรม ควรจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้อุ่นเครื่อง เช่น การบริหารร่างกายโดยครู หรือนักเรียนเป็นผู้นำกิจกรรม และใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ ในการออกคำสั่ง เป็นต้น
 7. จัดกิจกรรมสอดแทรก (Fillers) เพื่อสร้างความสนุกสนาน และสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายแก่ผู้เรียน หลังจากที่ทำกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิด หรือจัดกิจกรรมสอดแทรก เนื่องจากกิจกรรมบางกิจกรรมที่ผู้เรียนทำเสร็จก่อนเวลาที่กำหนดไว้ในตาราง ซึ่งต้องใช้เวลานั้น ๆ ในการทำกิจกรรม กิจกรรมสอดแทรกที่ใช้ในคำภาษา เช่น เพลงที่มีทำประกอบต่างๆ
 8. กิจกรรมในคำภาษาแบบพักค้าง สามารถจัดกิจกรรมทั้งภาคเช้าและกลางคืนด้วย กิจกรรมในภาคเช้า ได้แก่ การบริหารร่างกายในตอนเช้า การเดินแอโรบิค เป็นต้น กิจกรรมในภาคกลางคืน ได้แก่ การแสดงละคร การเล่นเกมกองไฟ การประกวดต่าง ๆ และสามารถให้นักเรียนชมวิดีโอที่สนุกสนาน นับเป็นการฝึกทักษะในการฟังไปในตัว
- ครูหรือผู้จัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษต้องพยายามเลือกสรร และจัดกิจกรรมในแต่ละวันให้เหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งด้านเพศ วัย และระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายเพราะกิจกรรมซ้ำซาก หรืออยากหนีไป รวมทั้งกิจกรรมที่จัดในแต่ละช่วงควรที่จะมีการเคลื่อนไหว ถูก เดิน นั่ง สลับกันไป เพื่อเป็นการเปลี่ยนอริยาบถของผู้เรียน

1.3 ประเภทของคำภาษาอังกฤษ

ประพันธ์ สุตสาร (2540 : 16) ได้แบ่งประเภทของคำพักแรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ค่ายกลางวัน (Day Camp) หมายถึง ค่ายพักแรมที่อยู่เฉพาะในเวลากลางวันเท่านั้น

2. ค่ายกลางคืน (Overnight Camp) หมายถึง ค่ายพักแรมที่อยู่ค้างคืน อาจจะเป็นคืนเดียว หรือ หลายคืนก็ได้

ศิริยา คณิธรานนท์ (2541 : 14) กล่าวว่า การจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้น สามารถจัดได้ทั้งแบบค่าย กลางวัน และค่ายกลางคืนก็ได้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละสถานที่ และข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น สถานที่ จำนวนวิทยากร งบประมาณ เวลา เป็นต้น

1.4 กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ.(2539 : 778) กิจกรรมทางภาษาที่จัดในค่ายภาษาอังกฤษ คือ เกม ทางภาษา (Language Game) ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เพราะเกมทาง ภาษา ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียน จึงมีความ คล่องแคล่วในการใช้ภาษา และเกิดความมั่นใจในตัวเองมากยิ่งขึ้น

1.4.1 เกมทางภาษา (Language Game)

เกมทางภาษา หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่สนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้ทั้ง ในรายบุคคล และสมาชิกในกลุ่ม ภายใต้เงื่อนไขและวัตถุประสงค์ที่กำหนด (เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. 2543 : 2 และศิริยา คณิธรานนท์. 2541 : 11) ซึ่งเกมทางภาษานี้มีการแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2543 :11) จัดประเภทของเกมออกเป็น 7 กลุ่มคือ

1. เกมฝึกทบทวนเกี่ยวกับตัวเลข (Number Games)
2. เกมฝึกทบทวนคำศัพท์ (Vocabulary Games)
3. เกมฝึกโครงสร้างทางภาษา (Structure Games)
4. เกมฝึกการสะกดคำศัพท์ (Spelling Games)
5. เกมฝึกการสนทนา (Conversation Games)
6. เกมฝึกการเขียน (Writing Games)
7. เกมเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous Games)

เมเลย์ และ คัฟฟ์ (Maley and Duff. 1986 : 32) ได้แบ่งกิจกรรมทางภาษาออกเป็น 7 ประเภท คือ

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (Introductory : Warming – up Exercises , Non – Verbal , Cooling – down , Exercises, Verbal Exercises , Group – Formation Exercises)
2. กิจกรรมฝึกการสังเกต (Observation)
3. กิจกรรมการแปลความ (Interpretation)
4. กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention)
5. กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word - Play)
6. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem - Solving)
7. กิจกรรมใช้บทกวี เพลงต่าง ๆ (The use of literary texts, poems and songs)

ไรท์, เบตเทอร์ริดจ์ และบัคบาย (Wright , Betteridge and Buckby. 1999 : บทนำ) ได้แบ่งเกมทางภาษาออกเป็น 13 ประเภท ได้แก่

1. เกมรูปภาพ (Picture Games)
2. เกมทางด้านจิตวิทยา (Psychology Games)
3. เกมพิเศษ (Magic Games)
4. เกมที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน (Caring and Sharing Games)
5. เกมที่ใช้บัตรต่างๆ (Card and Board Games)
6. เกมเกี่ยวกับเสียง (Sound Games)
7. เกมที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง (Story Games)
8. เกมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word Games)
9. เกมถูกผิด (True / False Games)
10. เกมเกี่ยวกับความจำ (Memory Games)
11. เกมเกี่ยวกับการถามตอบ (Question and Answer Games)
12. เกมเกี่ยวกับการเดา (Guessing and Speculating Games)
13. เกมเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous Games)

จะเห็นว่าเกมทางภาษานั้น แบ่งได้ตามลักษณะของจุดประสงค์ เนื้อหา และวิธีการของการฝึก เช่น ฝึกคำศัพท์ การแต่งประโยค การฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นต้น เพราะเกมทางภาษานั้น สามารถฝึกทักษะทางภาษาได้ทุกทักษะ (Wright , Betteridge and Buckby.1999:1)

1.4.2 ประโยชน์ของเกมทางภาษา

เกมทางภาษานั้นเป็นกิจกรรมที่ดีและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาเป็นอย่างยิ่ง ดังที่นักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวไว้ดังนี้

มยุรี สุขวิวัฒน์และคณะ (2539 : 778-779) กล่าวว่า เกมภาษานั้นช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาและเกิดการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว เป็นผลทำให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วมีความมั่นใจและกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เป็นผลดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังมีประโยชน์อื่น ๆ อีก คือ

1. ครูสามารถสร้างเกมหรือเลือกหาเกมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เนื้อหาภาษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ครูต้องการให้ผู้เรียนฝึกเป็นพิเศษ
2. ครูสามารถใช้เกมเป็นเครื่องมือในการให้ผู้เรียนฝึกเนื้อหาภาษาซ้ำ ทบทวนบทเรียนหรือเพิ่มพูนความแม่นยำ และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
3. ทำให้ผู้เรียนทุกคนทั้งคนเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมโดยเท่าเทียมกัน
4. เป็นการสร้างบรรยากาศให้เกิดการแข่งขันขึ้น โดยผู้เรียนไม่รู้สึกรู้สึกเป็นกังวลใจ ทั้งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามธรรมชาติ

5. ครูผู้ผลของการใช้ภาษาของผู้เรียนได้ในทันที
6. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากที่สุด โดยที่ครูไม่ต้องเหนื่อยแรงมากนัก

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541 : 18) ได้สรุปประโยชน์ของเกมทางภาษาไว้ ดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมทักษะในการใช้ภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน และเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษา
3. ช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกัน
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถทางภาษา
5. ช่วยลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษา
6. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2543 : 3) ได้เสนอว่า เกมมีประโยชน์ต่อผู้สอน ผู้เรียน และเนื้อหาสาระในการเรียนการสอนภาษาดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนทำให้นื่องหากระจำง่ายต่อการเข้าใจ
2. ช่วยส่งเสริมสมรรถภาพในการสอนของผู้สอน
3. ผู้สอนใช้เกมทดสอบความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาแต่ละช่วงได้ โดยสังเกตจากการตอบคำถาม หรือการร่วมแสดงออกในกิจกรรมของเกมนั้น ๆ

4. เกมช่วยสร้างความสนใจในบทเรียนสำหรับผู้เรียน
 5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วม ผู้เรียนที่เรียนเก่งจะช่วยผู้เรียนที่เรียนอ่อนได้
- ทอธ (Toth. 1995 : 6) กล่าวว่า เกมมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. เกมช่วยสร้างความสนใจของเด็กให้ฝึกการใช้ภาษา
2. เกมช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ มากมายทั้งด้านการใช้ภาษา การร่วมมือ หรืออยู่ร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งกฎกติกาต่าง ๆ
3. เกมช่วยให้เด็กฝึกการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

จากประโยชน์ของเกมทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า เกมสามารถทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะทางภาษาในรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ในบรรยากาศที่สนุกสนาน ผู้เรียนจะรู้สึกเพลิดเพลินต่อการทำกิจกรรม ได้เรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ ยังฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่นอีกด้วย

1.4.3 เกมภาษาที่ใช้กับคำภาษาอังกฤษ

เกมทางภาษานั้นสามารถนำมาใช้ในคำภาษาอังกฤษได้ ซึ่งเมื่อนำไปใช้ในคำภาษาอังกฤษก็จะได้รับการแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับบรรยากาศ สถานที่ และลักษณะของกิจกรรม ดังนี้

เจเลียวศรี พิบูลชล (2535 : 39) ได้แบ่งเกมฝึกภาษาในคำภาษาอังกฤษออกเป็น 5 กลุ่มคือ

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย

2. กิจกรรมที่ใช้สถานที่ร่วมในการจัดกิจกรรม
3. กิจกรรมที่ใช้ฝึกทบทวนคำศัพท์
4. กิจกรรมเพื่อฝึกโครงสร้างภาษา
5. กิจกรรมเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่าน

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541 : 21 – 23) ได้แบ่งกิจกรรมคำภาษาอังกฤษเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

1. แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม ซึ่งแบบออกเป็น 2 ประเภท

1.1 กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนโดยมุ่งฝึกความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในรูปกิจกรรมที่หลากหลาย

1.2 กิจกรรมด้านนันทนาการ เช่น การออกกำลังกาย การเดินร่า การร้องเพลงที่มีทำประกอบ การชมวิทัศน์ การเล่นเกมกองไฟและการประกวดต่าง ๆ เป็นต้น

2. แบ่งตามรูปแบบของกิจกรรม แบ่งได้เป็น 7 ประเภท คือ

2.1 กิจกรรมเพื่อสร้างความคุ้นเคย (Ice-Breaking Activity) เป็นกิจกรรมที่จัดในช่วงต้น ๆ ของกิจกรรมในวันแรก เพื่อให้ผู้เรียนซึ่งมาจากต่างห้องเรียนกันทำความรู้จักคุ้นเคยกัน และช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่นต่อไป

2.2 กิจกรรมเพื่อฝึกทบทวนคำศัพท์ (Word Games) เป็นกิจกรรมฝึกคำศัพท์โดยคิดและพูดคำศัพท์ หรือประโยคที่มีคำศัพท์ และสร้างคำศัพท์โดยการเรียงบัตรตัวอักษร ตามคำที่กำหนดให้เป็นกิจกรรม ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วอย่างสนุกสนาน

2.3 กิจกรรมเพื่อฝึกโครงสร้างภาษา (Structure Games) เป็นกิจกรรมที่ฝึกสร้างประโยคพูดประโยคถูกต้อง เช่น ให้ผู้เรียนแต่งประโยคได้ถูกต้องตาม ที่กำหนดให้

2.4 กิจกรรมการใช้ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนในเวลาเดียวกัน

2.5 กิจกรรมที่ใช้สถานที่กลางแจ้ง (Out of Classroom Activities) เป็นกิจกรรมที่ใช้ประโยชน์จากสถานที่ร่วมในการจัดกิจกรรมที่ต้องการเนื้อที่กว้าง ๆ ซึ่งไม่สามารถจัดในห้องเรียนหรืออาคารได้

2.6 กิจกรรมสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Communication Games) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือการแก้ปัญหาร่วมกัน โดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่าง ในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่รู้และต้องการสื่อสารโดยการสนทนากันเพื่อให้ได้ข้อมูลนั้น ซึ่งเป็น กิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน

2.7 กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ (Role - Play) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทั้งกิริยาท่าทางในการแสดงตามบทบาท และแสดงทางการพูดอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

การสอนทักษะฟัง – พูดภาษา และยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดเพื่อหาคำตอบ ได้ตอบในการพูดคุย สนทนา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในการนำภาษาที่เรียนไปใช้ในชีวิต

สรุปได้ว่า กิจกรรมหรือเกมทางภาษาที่ใช้ในคำภาษาอังกฤษส่วนมาก จะเป็นกิจกรรมที่สามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว เพราะผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมในลักษณะของเกม การแข่งขันการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนจะไม่ต้องกังวลว่าจะทำได้หรือไม่ เมลย์และดัฟฟ์ (Maley and Duff, 1982 อ้างอิงใน ศิริพันธ์ โรจนนุตะ, 2571 : 36) ได้ให้แง่คิดว่า การเริ่มต้นทำ กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ ควรเริ่มต้นด้วยกิจกรรมง่ายๆ เพื่อเน้นการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนก่อน ทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ยากขึ้น เพราะจะช่วยลดความเครียด ความกังวล ความประหม่า และความตื่นเต้น ของผู้เรียน เนื่องจากกลัวว่าจะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้หรืออาจจะเป็นกิจกรรมประเภทอุ่นเครื่อง (Warming Exercise) เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำความรู้จักคุ้นเคยกัน เพราะผู้เรียนอาจจะมาจากต่าง ห้องเรียน กิจกรรมนี้จะสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ศิริพันธ์ โรจนนุตะ (2541 : 36) ที่ว่า การจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ ผู้จัดควรคำนึงถึงความเหมาะสม ในการจัดกิจกรรม โดยเริ่มต้นตั้งแต่กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย แล้วจึงเพิ่มการสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำที่ ง่ายขึ้น

1.5 รายละเอียดในการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษของเขตปทุมวัน

กิจกรรมคำภาษาอังกฤษเป็นโครงการหนึ่งในหลายๆ โครงการที่ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน ซึ่ง บริหารงานโดยฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนจำนวน 9 โรงเรียนในสังกัด กรุงเทพมหานครของสำนักงานเขต ได้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษากับชาวต่างชาติ การทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่ม และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ โดยเริ่มดำเนินการครั้งแรกในปีการศึกษา 2545 มีวิทยากรชาว ไทยและชาวต่างชาติรวมทั้งสิ้น 15 คน จากสถาบันสอนภาษาอีซีซีเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมให้กับ นักเรียนจำนวน 206 คน จาก 9 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตปทุมวันและให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ของแต่ละ โรงเรียนเป็นผู้สังเกตการณ์เพื่อเรียนรู้และสามารถนำไปดำเนินการจัดกิจกรรมคำภาษา ภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนในปีการศึกษาหน้าต่อไป

ในปีการศึกษา 2546 ฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน ได้งบประมาณแปดหมื่นห้าพันบาทจากสมาชิก สภากรุงเทพมหานคร ประจำปีงบประมาณ 2546 หอมวรายจ่ายอื่น แผนงานบริหารการศึกษา จำนวน 33,000 บาท กำหนดให้ดำเนินการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลารวม 2 วัน (แบบไม่พักค้าง) คือ วันที่ 28 – 29 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2546 ณ ลานตะวันยิ้ม สวนลุมพินี บริเวณสนามกีฬาและห้อง ประชุมของโรงเรียนสวนลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยมีตัวแทนของนักเรียนจากโรงเรียน 9 โรงเรียน จำนวน 225 คน เข้าร่วมกิจกรรม และครูผู้สอนภาษาอังกฤษโรงเรียนละ 2 คนเป็นวิทยากร ร่วมกับวิทยากรชาวต่างชาติจากสถาบันสอนภาษาอีซีซีจำนวน 4 คน รวม 22 คน ดำเนินการอบรมนัก เรียนตามรายละเอียดในการปฏิบัติกิจกรรม มีดังต่อไปนี้

กำหนดการกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

วันที่ 28 กรกฎาคม 2546

- 08.00 นักเรียนแต่ละโรงเรียนรายงานตัว
- 08.30 นักเรียน ครู และแขกผู้มีเกียรติ พร้อมกันที่ห้องประชุม
- 08.45 ประธานกล่าวรายงาน
- 09.00 พิธีเปิดและให้โอวาทโดย นายจันทฤทธิ์ แยมกลีบ ผู้อำนวยการเขตปทุมวัน
- 09.30 กิจกรรมละลายพฤติกรรม และแบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม เพื่อเข้าฐานกิจกรรม ณ ลานตะวันยิ้ม สวนลุมพินี
- 10.30 นักเรียนวนเข้าฐานปฏิบัติกิจกรรม 6 ฐาน ตามหมายเลขกลุ่ม กลุ่มละ 30 นาที ช่วงเช้า 3 ฐาน ดังนี้
กลุ่มที่ 1 เข้าฐานที่ 1	ฐานผสมคำศัพท์ (Ready Words)
กลุ่มที่ 2 เข้าฐานที่ 2	ฐานปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords)
กลุ่มที่ 3 เข้าฐานที่ 3	ฐานปริศนาตาราง 9 ช่อง (Amazing Words)
กลุ่มที่ 4 เข้าฐานที่ 4	ฐานเรียงร้อยถ้อยคำ (Scramble Words)
กลุ่มที่ 5 เข้าฐานที่ 5	ฐานจินตนาการ (Imagination)
กลุ่มที่ 6 เข้าฐานที่ 6	ฐานตกปลาสร้างประโยค (Fishing For Sentence)
- 12.00 พักรับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 กิจกรรมนันทนาการ เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง
- 13.30 นักเรียนวนเข้าฐานปฏิบัติกิจกรรม 6 ฐาน ตามหมายเลขกลุ่ม กลุ่มละ 30 นาที ช่วงบ่าย 3 ฐาน ดังนี้
กลุ่มที่ 4 เข้าฐานที่ 1	ฐานผสมคำศัพท์ (Ready Words)
กลุ่มที่ 5 เข้าฐานที่ 2	ฐานปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords)
กลุ่มที่ 6 เข้าฐานที่ 3	ฐานปริศนาตาราง 9 ช่อง (Amazing Words)
กลุ่มที่ 1 เข้าฐานที่ 4	ฐานเรียงร้อยถ้อยคำ (Scramble Words)
กลุ่มที่ 2 เข้าฐานที่ 5	ฐานจินตนาการ (Imagination)
กลุ่มที่ 3 เข้าฐานที่ 6	ฐานตกปลาสร้างประโยค (Fishing For Sentence)
- 15.00 พักรับประทานอาหารว่าง
- 15.20 เดินทางกลับโรงเรียนสวนลุมพินี
- 15.30 สรุปกิจกรรม 6 ฐาน / นัดหมายวันรุ่งขึ้น
- 16.00 นักเรียนกลับบ้าน

วันที่ 29 กรกฎาคม 2546

- 08.00 นักเรียนแต่ละโรงเรียนรายงานตัวเข้ากับพี่เลี้ยงประจำกลุ่ม
- 08.30 นักเรียน ครู พร้อมกันที่ห้องประชุม
- 08.45 กิจกรรมนันทนาการ/นัดหมาย — แนะนำกิจกรรม
- 09.30 แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม โดยมีครูวิทยากร 4 คน และวิทยากรชาวต่างชาติ 1 คน เพื่อสอนเนื้อหาการใช้ภาษาเพื่อการสัมภาษณ์โดยเน้นทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ใช้เวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที
- 12.00 พักรับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 กิจกรรมนันทนาการ
- 13.30 แบ่งนักเรียนเป็น 9 กลุ่ม โดยมีวิทยากรพี่เลี้ยง 2 ท่าน นำนักเรียนออกสัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่มาใช้บริการภายในสวนลุมพินี (1 ชั่วโมง)
- 14.30 พักรับประทานอาหารว่าง
- 15.00 นักเรียน ครู และวิทยากรทุกท่าน พร้อมกันที่ห้องประชุม
- 15.30 ตัวแทนนักเรียนกล่าวขอบคุณวิทยากรและแสดงความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรม
- 15.40 มอบวุฒิบัตร/พิธีปิด

(รายละเอียดในภาคผนวก ก และภาคผนวก ข)

ที่มา : ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน, ฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

จันทร์เพ็ญ ยะไวทย์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวการประเมินผลการเรียนรู้ในค่ายภาษาอังกฤษ สำหรับรายวิชา ภาษาอังกฤษประสบการณ์เฉพาะตน พบว่านักเรียนจำนวน 26 คน จากจำนวน 30 คน ได้ระดับผลการเรียน “ดี” และผลการประเมินตนเองของนักเรียน ก็สอดคล้องกับผลการประเมินของครู

ศิริพันธ์ โรจนุตมะ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่านักเรียนจำนวน 28 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 31 คน มีพัฒนาการในการใช้ภาษาที่ดีขึ้น และนักเรียนทุกคนมีเจตคติต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ศิริยา คณิรวานนท์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา และเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสารและยังสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษา อังกฤษด้วย

จากผลการศึกษาที่กล่าวข้างต้นนั้น จะเห็นว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษช่วยให้ผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพัฒนาการทางภาษาและเจตคติที่ดีขึ้น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

2.1 ความหมายของเจตคติ และลักษณะของเจตคติ

ความหมาย

เจตคติ (Attitude) มาจากคำว่า “Aptus” ในภาษาละตินซึ่งตรงกับคำว่า ความเหมาะสม (Fitness) หรือการปรุ่่งแต่ง (Adaptedness) เจตคติเป็นพฤติกรรมการเตรียมพร้อมทางสมองในการที่จะกระทำซึ่งจะบ่งบอกถึงหน้าที่ของสภาวะจิตใจ ตามระดับความเชื่อหรือระดับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ศักดิ์ สุนทรเสณิ. 2532 : 1)

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายของคำว่า เจตคติ ไว้มากมายตามทฤษฎีความเชื่อและทัศนะของแต่ละบุคคล มีทั้งที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันออกไป ดังพอจะสรุปได้ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 172) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้ และประสบการณ์แล้วแสดงภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อม จะตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ในสองลักษณะกล่าวคือความพร้อมที่จะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่าเจตคติที่ดี หรือ ทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึก ไม่ชอบ เรียกว่า เจตคติที่ไม่ดีหรือเจตคติทางลบ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง (2518 : 3) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ใดๆ ซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดี (positive) ขัดแย้ง (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) ก็ได้ ซึ่งเป็นผลของการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะที่ดีหรือเลวของบุคคลหรือสถานการณ์นั้นๆ

ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2538 : 184) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นความพร้อมที่บุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ ในลักษณะหนึ่งลักษณะใด ซึ่งอาจจัดได้ในเชิงของความเข้มข้นของการตอบสนองนั้นว่าอ่อนหรือเข้มข้นมากน้อยเพียงใด

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 193) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลเนื่องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นๆ ไปในทางสนับสนุน

อุคม หนูทอง (2518 : 7-8) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึงท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายหลังที่คนเราได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้น เรื่องนั้นมาแล้ว ซึ่งมีทั้งในลักษณะนิมาน (Positive) และนิเสธ (Negative)

ล้วน สายยศ (2530 : 2) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกเชื่อ ศรัทธา ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พร้อมทั้งจะประพฤติดังนั้นได้

พรรณี ชูทัย (2522 : 195) กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่พอใจ และไม่พอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) กล่าวว่า เจตคติเป็นความคิดเห็นซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

สงบ ลักษณะ (2529 : 42) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความรู้สึกพอใจ ชอบ หรือไม่พอใจ ไม่ชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สุชา จันทรเฒ (2539 : 242) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ในชีวิตของบุคคล และมีความสำคัญต่อการตอบสนองทางสังคมของบุคคลเป็นอย่างมาก นั่นคือ บุคคลมีพฤติกรรมอย่างไร หรือทำสิ่งใดลงไปเจตคติจะเป็นเครื่องกำหนด บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในลักษณะที่แตกต่างกัน

บราวน์ (Brown. ¹⁹⁵⁴ 1654 : 667) กล่าวว่า เจตคติเป็นความโน้มเอียงที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งพร้อมที่จะแสดงออกในทิศทางที่มีความสัมพันธ์กับบุคคลหรือสิ่งต่างๆ

อนาสตาซี (Anastasi. 1982 : 552) กล่าวว่า เจตคติเป็นความโน้มเอียงที่จะแสดงในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้นว่า กลุ่มชน ประเพณีหรือสถาบันต่างๆ เป็นต้น

แอลพอร์ต (Allport. 1935 : 810) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ลักษณะของความพร้อมทางจิต ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็แรงที่จะกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

กิลฟอร์ด (Guilford. 1965 : 300) กล่าวว่า เจตคติเป็นอารมณ์หรือความรู้สึกที่ทุกคนมีในระดับที่แตกต่างกัน เจตคติจะผลักดันในบุคคลตอบสนองต่อวัตถุ หรือสถานการณ์ต่างๆ ในทางที่พอใจหรือไม่พอใจ

เทอร์สโตน (Edwards. 1957 : 2 ; citing Thurstone. 1946) กล่าวว่า เจตคติเป็นระดับความมากน้อยของความรู้สึกในด้านบวกหรือลบที่มีต่อสิ่งหนึ่งซึ่งอาจจะเป็นอะไรก็ได้ เช่น สิ่งของ บทความ บุคคล องค์การ ความคิด ฯลฯ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้รู้สึกสามารถบอกความแตกต่างว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

ทอร์นไค้ และ ฮาเกิน (Thorndike and Hagen. 1967 : 705) กล่าวว่า เจตคติ เป็นความคิดเห็นของบุคคลต่อสถาบันทางสังคมทั้งในทางที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย

จากความหมายของเจตคติที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และความศรัทธาของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่บุคคลได้รับ โดยแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะทางบวก คือ แสดงความชอบ ความพึงพอใจ ความสนใจ เห็นด้วย ยากปฏิบัติ หรืออาจจะแสดงออกมาในลักษณะทางลบ คือ ความเกลียด ไม่พึงพอใจ ไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่าย หรือต้องการหลีกเลี่ยงจากสิ่งนั้น

ลักษณะ

การมองเจตคตินองได้หลายแง่หลายมุม แต่จากการศึกษาของ ชอร์และไรท์ (เชดสคัล โนวาสินส์. 2520 : 40-41 ; อ้างอิงมาจาก Shaw and Wright. 1967) ล้วน สายยศ (2530 : 3) สุภาพ วาดเขียน (2525 : 211-212) และ ศ. ประมวลพฤกษ์ (2524 : 5) ได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530 : 185-187) พอดีสรุปได้ดังนี้

1. เจตคติเป็นผลหรือขึ้นอยู่กับการณ์ที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้า แล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม
2. เจตคติแปรค่าได้ทั้งด้านความเข้มข้นและทิศทาง
3. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์มากกว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง และมีได้เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
4. เจตคติขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติหรือสิ่งเร้าเฉพาะอย่างทางสังคม
5. เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าที่เป็นกลุ่มเดียวกันอาจสัมพันธ์กัน
6. เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ มิใช่ว่าคนเราเกลียด หรือชอบอะไร จะต้องเกลียดหรือชอบไปตลอดชีวิต ถ้าสภาพแวดล้อม สถานการณ์ เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป เจตคติของบุคคลก็จะเปลี่ยนแปลงได้
7. เจตคติเป็นผลหรือขึ้นอยู่กับการณ์ที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้า แล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม
8. เจตคติไม่ใช่พฤติกรรม แต่เป็นสภาวะทางจิตใจ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดและเป็นตัวกำหนดแนวทางในการทำนวย หรืออธิบายเจตคติได้
9. เจตคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อม ในการตอบสนองสิ่งเร้าในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้านั้นๆ ซึ่งการเตรียมนั้นจะเป็นการเตรียมภายในของจิตมากกว่าภายนอก ที่จะสังเกตเห็นได้
10. เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายในและภายนอก เราสามารถทราบได้ว่าบุคคลใดมีเจตคติในทางยอมรับ หรือไม่ยอมรับ โดยสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออก อาจจะด้วยคำพูด สีหน้า และท่าทาง ว่าพอใจหรือไม่พอใจ

2.2 องค์ประกอบของเจตคติ

แมคกี (McGee. 1984 : 458) และคาร์สัน (Carlson. 1990 : 428) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ด้านความรู้สึก (The Affective Component) ได้แก่ อารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ
2. ด้านความเข้าใจ (The Cognitive Component) ได้แก่ ความคิดและความเชื่อที่มีต่อสิ่งนั้นๆ
3. ด้านพฤติกรรม (The Behavioral Component) ได้แก่ การตอบสนอง หรือการแสดงออกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ

เลฟตัน (Lefton. 1986: 354) และพาปาเลีย (Papalia. 1985: 602-603) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการ คือ

1. ด้านความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Component) เป็นความเชื่อที่มีต่อสิ่งนั้นๆ
2. ด้านอารมณ์ (The Emotional Component) เป็นความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น
3. ด้านพฤติกรรม (The Behavioral Component) เป็นการแสดงออกของความเชื่อและความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น

สุชา จันทรธรม (2539 : 242) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการ คือ

1. Cognitive Component เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้ หรือ ความเชื่อถือของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากมีความรู้หรือความเชื่อว่าสิ่งใดดี ก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น
2. Feeling Component เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของบุคคล ซึ่งมีอารมณ์มาเกี่ยวข้อง ถ้าบุคคลมีความรู้สึกชอบบุคคลใดหรือสิ่งใดก็จะช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีต่อบุคคลนั้นหรือสิ่งนั้น
3. Behavioral Component เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล คือ ความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบโต้อย่างใดอย่างหนึ่งออกมา พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้สึกที่เขามีเกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์ หรือบุคคล

สรุปได้ว่า เจตคติ มีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ด้านความรู้สึกและอารมณ์ ด้านความรู้ความเข้าใจและด้านการแสดงพฤติกรรม องค์ประกอบทั้งสามด้านนี้มีความสัมพันธ์กันมากจนไม่สามารถแยกจากกันได้ของบุคคลที่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2.3 ประโยชน์ของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 4) ได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว โดยการจัดรูปแบบหรือจัดระบบสิ่งของต่างๆ ที่อยู่รอบตัวของเขา
2. ช่วยให้มีการเข้าข้างตนเอง (Self-esteem) โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดี หรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเขา

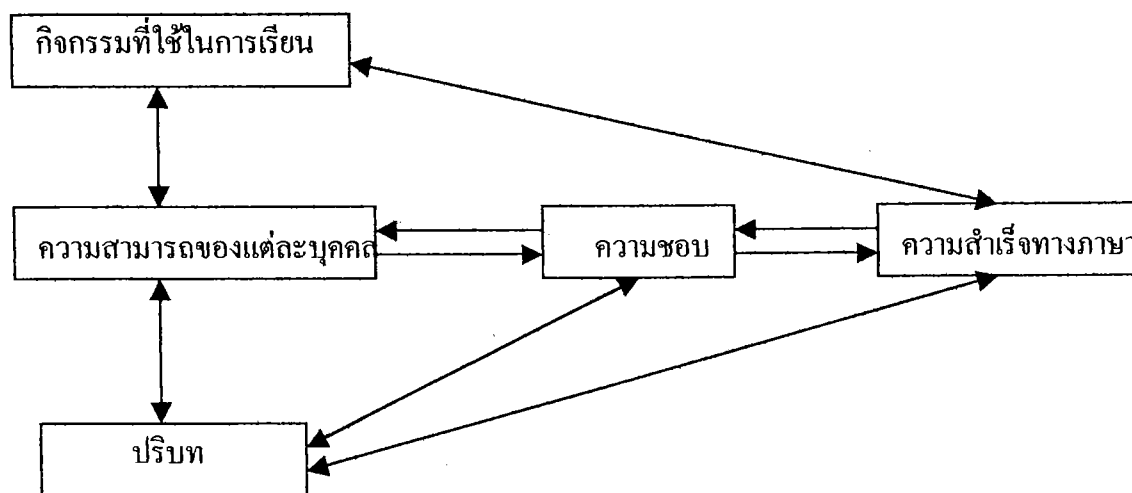
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งมีปฏิกิริยาโต้ตอบหรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไปในนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่ทำความพอใจมาให้ หรือบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม

4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่า เจตคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น

2.4 เจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ

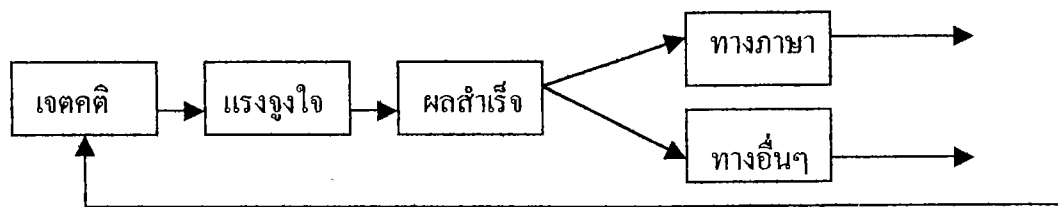
เจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นผลมาจากอิทธิพลของประสบการณ์ในการประสบความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Burstall. 1975 : 7) การที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็ว จะส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติในทางบวก ตรงกันข้ามถ้าผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือเรียนภาษาได้ช้า จะส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติในทางลบต่อการเรียนภาษานั้นๆ

ออกเลอร์ อัฟเซอร์. แอดตัน อาร์เธอร์ และกิโอร่า (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21 อ้างอิงมาจาก Oller, Upshur, Action, Arthur and Guiora) มีความเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะสองทิศทางมากกว่าในแนวตรง และอาจเป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่ ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน นอกจากนี้ยังได้เสนอรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาดังนี้

(อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21 อ้างอิงมาจาก Garner. 1981 : 25)

การ์ดเนอร์ (Gardner and Lambert. 1972 : 266-272) เป็นผู้ที่เห็นสอดคล้องกับรูปแบบดังกล่าว เขาเสนอว่า อาจมีความสัมพันธ์ในทางอ้อมระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา กล่าวคือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จและความสำเร็จในการเรียนภาษานี้จะช่วยส่งผลย้อนกลับไปสู่เจตคติของผู้เรียนด้วย เขาได้เสนอรูปแบบ ไว้ดังนี้

นอกจากนี้จาโคโบวิทซ์ (Jakobovits. 1971 : 110) ได้เสนอแนะว่า ในการสร้างเจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะต้องคำนึงถึงความต้องการในการเรียนภาษาของผู้เรียน เจตคติต่อครูผู้สอน ความสนใจในการเรียนและเจตคติต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ดังนั้นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ควรใช้เทคนิค วิธีสอน และอุปกรณ์ หลากหลายที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียน รวมทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้เกิดขึ้นด้วย

2.5 การสร้างและการวัดแบบทดสอบ

การทดสอบวัดเจตคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษก็เพื่อจะได้ทราบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและจัดสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ให้ถูกต้อง เหมาะสมในการเรียนการสอน

ในการวัดเจตคตินั้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้สร้างเครื่องมือวัดเจตคติไว้หลายแบบด้วยกัน เช่น วัดเจตคติโดยใช้วิธี Equal Appearing Intervals ของ เซอร์สโตน การวัดเจตคติโดยใช้วิธี Scalogram Analysis ของ กู๊ดแมน การวัดเจตคติโดยใช้วิธี Semantic Differential ของ ออสกูด และคนอื่น ๆ นอกจากนี้อาจใช้การวัดเจตคติโดยใช้วิธี Projective Techniques แต่ในการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีมาตราส่วนประเมินค่า (Summated Ratings) ของลิเคอร์ท (Likert) มาใช้ในการวิจัย

การวัดเจตคติโดยใช้วิธีมาตราส่วนประเมินค่า ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 27 - 29) กล่าวว่า วิธีการนี้สร้างขึ้นโดยกระบวนการของการสร้างแบบสอบถาม โดยการสร้างข้อความที่แสดงเจตคติ (Attitude Statements) ขึ้นมาหลาย ๆ ข้อความ ให้ครอบคลุมหัวข้อที่จะศึกษา การตอบแบบสอบถามนี้มีข้อให้เลือกห้าข้อคือ 1) เห็นด้วยอย่างมาก 2) เห็นด้วย 3) ไม่แน่ใจ 4) ไม่เห็นด้วย 5) ไม่เห็นด้วยอย่างมาก ให้เลือกตอบเพียงข้อใดข้อหนึ่งในแต่ละข้อ การให้คะแนนนั้นขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความ เช่น ข้อความที่เป็นไปในทางบวก ถ้าผู้ตอบตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างมาก ให้ 1 คะแนน แล้วเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงตอบว่าเห็นด้วยอย่างมากให้ 5 คะแนน ส่วนข้อความที่เป็นไปในทางลบ ถ้าผู้ตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างมากให้ 5 คะแนน แล้วลดลงมาเรื่อย ๆ จนถึงตอบว่า เห็นด้วยอย่างมากให้ 1 คะแนน

การสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนของ ลิเคอร์ท มีดังนี้

ขั้นที่ 1 พิจารณาว่าจะวัดเจตคติของใคร ที่มีต่ออะไร และให้ความหมายของเจตคติและสิ่งที่จะวัดนั้นให้แน่นอน

ขั้นที่ 2 เมื่อตีความหมายของสิ่งที่วัดแน่นอนแล้ว ก็สร้างข้อความในแต่ละหัวข้อนั้น ๆ โดยให้คลุมเนื้อหาในหัวข้อเหล่านั้น และข้อความที่จะถามจะต้องเป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือความเชื่อของผู้ตอบ ซึ่ง ลิเคอร์ท ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแบบสอบถามไว้ดังนี้

1. ข้อความควรเขียนในแง่ความรู้สึก ความเชื่อ หรือความตั้งใจที่จะสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่ใช่เป็นข้อเท็จจริง
2. ข้อความที่บรรจุลงในสเกล จะต้องประกอบด้วยข้อความที่เป็นไปในทางบวกและข้อความที่เป็นไปในทางลบสลับกันไป
3. ข้อความแต่ละข้อความจะต้องสั้น เข้าใจง่าย ชัดเจน

จำนวนที่สร้างขึ้นครั้งแรกมีประมาณ 20-25 ข้อความ ในแต่ละหัวข้อของสิ่งที่วัด เมื่อได้ข้อความเพียงพอแล้ว ก็บรรจุลงในสเกลโดยให้มีข้อเลือก 5 ข้อเลือกดังกล่าวแล้ว

ขั้นที่ 3 ใช้แบบทดสอบกับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะพื้นฐานคล้าย ๆ กันกับกลุ่มที่เราจะศึกษา จุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการสนับสนุนข้อความ และคัดเลือกข้อความโดยวิธีการวิเคราะห์ข้อความ

2.6 งานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติ

นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบเจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำด้วย

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูง เฉพาะเรื่องการเรียนรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเข้มข้นของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีต่ำ

- 3.เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกัน

ศรีสกุล คำนุทธศิลป์ (2529 : 100) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพในการอ่านเร็วและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีโคลซ S Q 3 R และตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนการอ่านด้วยวิธีโคลซ S Q 3 R มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการตามคู่มือครู และนักเรียนที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการ S Q 3 R มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนการอ่านด้วยวิธีโคลซ

สุวัฒน์ จันทรเอย (2527 : 86) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเข้าใจในการอ่าน สมรรถภาพการอ่านเร็วและเจตคติต่อการเรียนการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน ผลการวิจัยปรากฏว่าก่อนและหลังการทดลองการอ่านภาษาอังกฤษที่มีคำถามประกอบ ไม่ทำให้เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสามกลุ่มแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้สรุปผลว่าระยะเวลาที่ใช้คำถามในการฝึกยังน้อยไป ถ้าหากว่าการประเมินผลอย่างต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ นักเรียนอาจจะเกิดเจตคติสูงกว่าเดิม

สุเบดา ปาทาน (2529 : 57) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และแบบฝึกหัดทำแบบทเรียน ผลปรากฏว่า การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีกว่าการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดทำแบบทเรียน

3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับแรงงูใจ

3.1 ความหมายของแรงงูใจ

นักวิจัยกับนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของแรงงูใจไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

อัญชลี ภูพานิช. (2538 : 44) ได้ให้ความหมายว่า “ปัจจัยต่าง ๆ หรือสิ่งเร้าที่เป็นเหตุทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมา เพื่อตอบสนองความต้องการหรือเพื่อคัดสินใจที่จะกระทำ หรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล และแรงงูใจนี้จำทำให้บุคคลเกิดความพร้อม ความตั้งใจ และพลังหรือแรงขับในการที่จะกระทำสิ่งใดให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้”

ทันทิวา สุวัตร.(2540 : 65) กล่าวว่า แรงขับที่จะมากระตุ้นอารมณ์ หรือความปรารถนาที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น

บัวขาว กมลศิลป์.(2540 : 13) กล่าวว่า สภาวะหรือแรงกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อตอบสนองความต้องการหรือแรงกระตุ้นเพื่อไปสู่จะหมายปลายทางที่ต้องการ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา.(2542 : 138) กล่าวว่า เป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางถ้ามีแรงงูใจมาก พฤติกรรมก็จะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของมนุษย์ จึงเกิดจากแรงงูใจเป็นสำคัญ

มาลี จูทา (2542 : 138) กล่าวว่า แรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามความต้องการ หรือ จดมุ่งหมายที่เรากำหนดไว้

Burden and Byrd. (1994 : 282) กล่าวว่า เป็นกระบวนการกระตุ้น ชี้นำพฤติกรรม

สรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความต้องการหรือความปรารถนาของบุคคลที่เกิดขึ้นตามสถานะสิ่งเร้าโดยแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ฉะนั้นแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลไปสู่จุดหมายที่ต้องการ

3.2 ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจแบบออกเป็นประเภทหรือลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

พจนานุกรม พจนานุกรม (2542 : 140) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motivation) แบ่งแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้ มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ การขับถ่าย เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือ จากวัตถุที่มองเห็นได้จับต้องได้ หรือ มาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างที่จะซับซ้อนพอสมควร และเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

พรพิมล จันทร์พลับ (2539 : 160-170) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. แรงจูงใจตามลักษณะที่แท้จริง แบ่งเป็นลักษณะย่อยได้ 3 ประเภท คือ

1.1 แรงจูงใจทางร่างกาย ซึ่งเป็นไปเพื่อความอยู่รอด เช่น ความหิว แรงขับทางเพศ ความต้องการอากาศ ความต้องการพักผ่อน

1.2 แรงจูงใจทางสังคม เป็นความต้องการทางด้านจิตใจ เช่น การคาดหวัง ความสุข ความสำเร็จ การมีชื่อเสียงเกียรติยศ

1.3 แรงจูงใจเกี่ยวกับคุณค่าของตนเอง เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความก้าวร้าว ทำให้บุคคลป้องกันตนเองหรือทำร้ายผู้อื่น แรงจูงใจได้สำนึกที่พยายามลืมสิ่งที่ไม่พอใจ แล้วถูกเก็บกดไว้ในความทรงจำ

2. แรงจูงใจตามลักษณะกิจกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย คือ ความมุ่งหมายทางกระทำ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จในงาน

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ คือ ความปรารถนาของบุคคลที่จะนำตัวเข้าร่วมในสังคม ต้องการให้ผู้อื่นรัก เคารพ ยอมรับ มีความรู้สึกไม่ดีต่อความโดดเดี่ยว การพลัดพราก ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูง จะชอบบุคคลที่อยู่กับงานที่ทำเป็นทีม มีความเข้าใจ และเห็นใจเพื่อนร่วมงาน

2.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ คือ ความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่น เหนือสิ่งแวดล้อม มักมีพัฒนาการมาจากความรู้สึกต่ำต้อย ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงมักจะชอบตกเตียงได้แย่ง พอใจที่จะทำงานในลักษณะที่เป็นผู้นำ

3. แรงจูงใจตามลักษณะการเกิด แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ จึงทำด้วยความเต็มใจ ตระหนักว่าการบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัวแล้ว แรงจูงใจประเภทนี้เกิดจาก

- ความสนใจที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจนั้น
- ความต้องการที่จะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ และกระทำพฤติกรรมออกมา

3.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นการกระทำที่เกิดจากการหวังผลจากกิจกรรมนั้น ไม่ได้ทำด้วยอุดมคติ มีความผูกพันทางจิตใจกับกิจกรรมนั้นน้อยมาก จุดมุ่งหมายของการกระทำอยู่นอกเหนือไปจากตัวกิจกรรม สิ่งภายนอกที่เป็นแรงจูงใจ คือ

- เป้าหมายของการเรียน หรือกิจกรรมใด ๆ เป็นสิ่งกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจกระทำพฤติกรรมอย่างถูกต้องเหมาะสม
- ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เมื่อบุคคลทราบ ย่อมทำให้เกิดแรงจูงใจและมีกำลังใจทำดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

4. แรงจูงใจตามลักษณะการใช้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 การจูงใจแบบอิงเกณฑ์ คือ การจูงใจที่ตั้งไว้เป็นกฎเกณฑ์ ถ้าทำได้ระดับตามเกณฑ์จะได้รับรางวัล

4.2 การจูงใจแบบไม่อิงเกณฑ์ คือ การใช้เทคนิคทางจิตวิทยาในการจูงใจโดยไม่มีกฎเกณฑ์ตั้งเอาไว้

หทัย ดันหยง (2535 : 134-137) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. แรงจูงใจทั่ว ๆ ไป แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1.1 แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motivation) เป็นแรงจูงใจทำกิจกรรมทางธรรมชาติของร่างกาย

1.2 แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกและเกิดขึ้นหลังจากแรงจูงใจภายใน ซึ่งหมายความว่า มนุษย์เราเมื่อเกิดประสบการณ์จากปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขหลายประการ

1.3 แรงจูงใจบุคคล (Person Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจทางร่างกาย กับแรงจูงใจทางสังคม

1.4 แรงจูงใจทางจิตใต้สำนึก (Subconscious Motivation) ทางทฤษฎีของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) อธิบายว่ามนุษย์พยายามเก็บสิ่งที่ขัดแย้งกับจิตใจ ฝังลึกอยู่ใต้สำนึกในภาวะปกติ

แต่ในสถานะที่เกิดการตอบสนอง จิตได้สำนึกนั้นจะถูกกระตุ้นให้แสดงออก บางครั้งก็แสดงออกแบบตรงและหลบเลี่ยง (Approach-Avoidance) บางครั้งก็เป็นแบบตรงสู่เป้าหมาย (Approach-Approach) และบางครั้งก็มุ่งหลบเลี่ยงอย่างสิ้นเชิง (Avoidance-Avoidance)

2. แรงจูงใจเกี่ยวกับการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นปฏิกิริยาทางสังคม หรือสิ่งแวดล้อมในการเรียน เกิดจากการใช้สื่อต่าง ๆ เช่น สื่อวาจา สื่อการสาธิต บทบาทสมมุติ เกม เพลง เป็นต้น

2.2 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นปฏิกิริยาของแรงจูงใจทางร่างกาย และบุคคล ที่เกิดจากความสนใจ ความต้องการ ค่านิยม เจตคติ รสนิยม เป็นต้น

นอกจากนี้ มาลี จูทา (2542 : 138-139) กล่าวว่า แรงจูงใจมี 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เพราะแรงจูงใจภายในเกิดจากความรูสึกของบุคคล เมื่อบุคคลรูสึกเช่นใด ก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการของตนเสมอ ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้นบุคคลอาจเกิดความรู้สึกเฉย ๆ ก็ได้ สำหรับตัวอย่างของแรงจูงใจภายใน ได้แก่

1.1 ความอยากรู้อยากเห็น	ทำให้บุคคลค้นคว้าเพิ่มเติมหรือเกิดใฝ่รู้อย่างได้
1.2 ความสนใจ	ทำให้บุคคลได้ถาม หรือข้อสงสัย เป็นต้น
1.3 ความรัก	ทำให้เสียสละและทำอะไรก็ได้
1.4 ความอบอุ่น	ทำให้สบายใจ
1.5 ความเห็นอกเห็นใจ	ทำให้เกิดความคล้อยตาม หรือตามใจ
1.6 ความสงสาร	ทำให้เกิดการให้อภัย
1.7 ความสำเร็จ	ทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจ
1.8 ความหิว	ทำให้บุคคลปรับพฤติกรรมได้
1.9 ความต้องการ	ทำให้บุคคลเป็นอะไรหรือทำอะไรก็ได้
1.10 ความพอใจ	ทำให้บุคคลยินดีและทำอะไรก็ได้
1.11 ความศรัทธา	ทำให้บุคคลเกิดการยอมรับและทำอะไรก็ได้
1.12 ความซาบซึ้ง	ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญ ได้แก่

2.1 การแข่งขัน เป็นการแข่งขันทัดกับตัวเอง การแข่งขันระหว่างบุคคลและการแข่งขันในระหว่างกลุ่ม เมื่อมีการแข่งขันทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะได้รับชัยชนะ การแข่งขันทำให้เกิดการกระตุ้นและการแสดงพฤติกรรม

2.2 การร่วมมือ ทำให้บุคคลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเป็นการสร้างทีมงานและความสามัคคีในกลุ่มขึ้นได้

2.3 บุคลิกของครู ทำให้บุคคลโดยเฉพาะนักเรียนอยากจะเรียนหรือไม่อยากเรียนก็ได้

2.4 วิธีการสอนของครู ทำให้นักเรียนอยากจะเรียนหรือไม่อยากเรียนก็ได้

2.5 การให้รางวัล เช่น ให้สิ่งของ คะแนน หรือกำลังใจ มีผลทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

2.6 การลงโทษ เช่น ตักเตือน ตักเตือน เตือน ตำหนิหรือดักเตือน มีผลทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือเสียใจ หรือหยุดยั้งพฤติกรรมได้

2.7 การใช้สื่อการสอน เช่น อุปกรณ์การสอน ชุดการสอน จัดทัศนศึกษา จัดฉายภาพยนตร์ และจัดกิจกรรมให้ทุกคนมีส่วนร่วม ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

2.8 การสอบ เช่น ครูบอกนักเรียนว่า ท้ายชั่วโมงจะมีการสอบทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

จากที่กล่าวมาพอที่จะสรุปได้ว่า ประเภทของแรงจูงใจสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการพื้นฐานภายในร่างกาย ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด และเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตเพื่อให้ร่างกายอยู่ในสภาพปกติ เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ความรู้สึกต่าง ๆ ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความอยากรู้อยากเห็น เป็นต้น และแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่ถูกกระตุ้นจากนอกร่างกาย แรงจูงใจในลักษณะนี้ เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลที่อยู่ในสังคม และได้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นความต้องการที่อยากรู้อยากเห็น และแสวงหาความต้องการทางสังคมขึ้น เช่น ความต้องการความรัก ความสำเร็จ ชื่อเสียง การยกย่องชมเชย การแข่งขัน การร่วมมือ วิธีการสอนของครู การใช้สื่อการสอน เป็นต้น

3.3 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน

จากการที่นักวิจัยและนักจิตวิทยาหลายท่านได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน นอกจากจะขึ้นกับความสามารถแล้วยังขึ้นกับแรงจูงใจด้วยผู้เรียนมีความสามารถสูง แต่ขาดแรงจูงใจในการเรียนก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ดังนั้นครูจึงต้องหาวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน ซึ่งต้องเป็นวิธีที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความหวัง มีความภาคภูมิใจ มีความพอใจที่จะเรียนและอยากประสบความสำเร็จในการเรียน

การสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนนั้น มาลี จูทา (2542 : 141-142) เห็นว่าต้องสร้างแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก โดย

1. การทำให้ตื่นตัว (Arousal) เป็นวิธีการกระตุ้นสมองและกล้ามเนื้อให้ตื่นตัวอยู่เสมอ การตื่นตัวของบุคคลมี 3 ระดับ คือ ตื่นตัวมาก ตื่นตัวปานกลางและตื่นตัวน้อย ถ้าตื่นตัวมากเกินไปก็จะตื่นตัว ถ้าตื่นตัวน้อยไปก็จะเฉื่อยชา แต่ถ้าตื่นตัวระดับกลาง ๆ จะดีที่สุด วิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน โดยทำให้ผู้เรียนตื่นตัว เช่น กำหนดว่าการเรียนในชั่วโมงนี้สำคัญมากจะมีการทดสอบในปลายชั่วโมง หรือในชั่วโมงนี้จะมีการถ่ายวิดีโอทัศน์ก็จะทำให้นักเรียนตื่นตัวได้โดยง่าย

2. การตั้งจุดมุ่งหมาย (Objective) เป็นวิธีการกำหนดเป้าหมายของการเรียนการสอนในแต่ละครั้งว่า ต้องการให้เกิดอะไรขึ้นในตัวผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้และเข้าใจ จะได้ติดตามและประเมินผลการเรียนว่าบรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด เกิดความภาคภูมิใจในกรณีที่สามารบบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แต่หากยังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ได้ ก็จะพยายามหาวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายให้ได้

3. การใช้เครื่องล่อ (Incentives) เป็นวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากขึ้นและบ่อยครั้งขึ้น เช่น ปรียญาบัตรเป็นเครื่องล่ออย่างหนึ่งที่นักศึกษายากจะได้ การที่นักศึกษายากจะได้ปรียญาบัตรดังกล่าวทำให้นักศึกษาต้องขยันในการศึกษาเล่าเรียนยิ่งขึ้น

4. การลงโทษ (Punishment) เป็นวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและความมานะพยายามในการเรียน โดยใช้วิธีการลงโทษ เช่น การดู การว่ากล่าวตักเตือน การตำหนิ การเหน็ดเหนื่อย การตัดคะแนน และการตัดสิทธิบางประเภท เป็นต้น

การลงโทษมิใช่เป็นวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนที่ดี เพราะการลงโทษนั้นมิได้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นเพียงช่วยหยุดพฤติกรรมชั่วคราวเท่านั้น ดังนั้นจึงควรใช้การลงโทษควบคู่กับการให้รางวัลแก่ผู้เรียนเสมอ กล่าวคือ เมื่อครูหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในตัวผู้เรียนได้แล้ว ก็ควรให้รางวัลแก่ผู้เรียนในทันทีที่เขาได้แสดงพฤติกรรมตามที่ครูประสงค์

5. การแข่งขัน (Competition) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความมานะอดทน และพยายามปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

การแข่งขันกระทำได้หลายวิธี เช่น ให้นักเรียนแข่งขันกับผลการเรียนของตนเองในแต่ละภาคเรียน เพื่อคิดว่าตนเองจะมีผลการเรียนดีขึ้นหรือไม่ หรือให้มีการแข่งขันกับเพื่อน ๆ หรือหมู่คณะในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน การปฏิบัติงานเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภะ (2542 : 149-150) ได้เสนอวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

1. ครูควรศึกษาความต้องการของเด็กแต่ละวัย และจัดเนื้อหาวิชาให้สนองความต้องการของเด็ก เนื้อหาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และมีความหมายสำหรับเด็ก

2. ก่อนเริ่มบทเรียน ครูควรมีวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจ และบอกให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน

3. ครูควรแนะนำให้เด็กเริ่มหัดวางเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเองเพราะคนที่เรียนหรือทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ

4. ในบรรยากาศของการเรียนการสอน ควรมีการไต่ถาม มีการอภิปรายและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้นมีการรับฟังและทำความเข้าใจ และมีการยอมรับซึ่งกันและกัน

5. ใช้วิธีการเสริมแรง (Reinforcement) ตามความเหมาะสมและความจำเป็น เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และบางครั้งอาจลบพฤติกรรมที่ไม่ถึงประสงค์ ทั้งนี้เพราะ รางวัล คำชมเชย การยิ้ม การพยักหน้า การให้ความเอาใจใส่ นับว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก

6. ใช้การทดสอบ (Test) การทดสอบจะเป็นเครื่องกระตุ้น ให้เด็กเอาใจใส่ต่อบทเรียน และมีความตื่นตัวในการเรียนอยู่ตลอดเวลา

7. ให้ทราบผลการทดสอบอย่างทันทั่วทั้งที่ การให้เด็กทราบผลการทดสอบอย่างทันทั่วทั้งที่ว่าสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ไปนั้นมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้เพียงใด มีสิ่งใดที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้เด็กต้องเอาใจใส่ติดตามเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลา

8. การพานักเรียนออกไปทัศนศึกษาหรือการเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี

9. การสอนหรือการมอบหมายกิจกรรมให้เด็กปฏิบัติและติดตามผลจนเด็กทำงานนั้นสำเร็จ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนการสอนของครู เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับเด็กในแต่ละครั้งจะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะเรียนรู้ในคราวต่อไป

อารีย์ พันธุ์ณี (2542 : 198) กล่าวว่า เนื่องจากแรงจูงใจมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูจึงควรส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด โดยสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่เด็ก ดังนี้

1. การชมเชยและการคำหิ การกระทำทั้ง 2 อย่างนี้ จะมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก
2. การทดสอบบ่อยครั้ง คะแนนจากการสอบจะเป็นสิ่งที่จูงใจ และมีความหมายต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะอาจหมายถึงการเลื่อนชั้น การสำเร็จการศึกษา การได้รับประกาศนียบัตร ตลอดจนการประกอบอาชีพ การทดสอบจึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจการเรียนมากขึ้น การทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ อันจะส่งผลดีต่อการเรียนของผู้เรียนด้วย
3. การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองด้วยการเสนอแนะ หรือกำหนดหัวข้อที่ทำให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้ เพื่อให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองมากขึ้น
4. วิธีการที่แปลก และใหม่ ควรนำวิธีการที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อสร้างความสนใจโดยใช้วิธีการใหม่ ซึ่งผู้เรียนไม่เคยคิด หรือมีประสบการณ์มาก่อน เพราะวิธีการที่แปลกและใหม่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพยายามมากขึ้น
 6. ตัวอย่างจากสิ่งที่ไม่เคยพบ หรือคาดไม่ถึง การยกตัวอย่างประกอบการเรียน การสอน ควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนรู้จักคุ้นเคยแล้ว เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายและเร็วยิ่งขึ้น
 7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน การเอาสิ่งใหม่ไปเชื่อมโยงสัมพันธ์กับสิ่งที่รู้มาก่อน จะทำให้เข้าใจได้ง่าย และชัดเจนขึ้น อันจะทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เพราะคาดหวังได้ว่า จะได้นำเอาสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานต่อไป
 8. เกมและการเล่นละคร การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ทั้งในการเล่นเกมน และแสดงละครทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นด้วย
 9. สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนไม่พึงปรารถนา สถานที่ในชั้นเรียนอาจทำให้ผู้เรียนเบื่อ ไม่พอใจ ขาดแรงจูงใจ ขาดความสนใจหรือขาด เพราะเป็นสิ่งที่อุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
- นอกจากนี้ สุรางค์ โคว์ตระกูล (2541 : 181-182) ก็ได้เสนอแนวทางส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจในการเรียนไว้ดังนี้

1. การปรับปรุงวิธีการสอนของครูโดยตรง
 - 1.1 ครูควรจัดห้องเรียนให้มีบรรยากาศที่ท้าทายความอยากรู้ อยากรูเห็นของผู้เรียน
 - 1.2 บอวัตถุประสงค์เฉพาะบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ
 - 1.3 พยายามให้งานแก่ผู้เรียนตามความสามารถ และให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้
 - 1.4 พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และแนะให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลย้อนกลับ ช่วยปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น
 - 1.5 พยายามพบผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยผู้เรียนวิเคราะห์ความสำเร็จ หรือไม่สำเร็จในการเรียนของผู้เรียน
 - 1.6 บรรยากาศของห้องเรียนต้องปราศจากการขู่เข็ญ หรือเป็นบรรยากาศที่ผู้เรียนมีความไว้วางใจในครู ว่าเป็นผู้คอยเอื้อการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่เสมอ
 - 1.7 ให้หลักการสอนของนักจิตวิทยามนุษยนิยม มาสโลว์ ที่ว่า “ผู้เรียนจะเรียนรู้ก็ต่อเมื่อความต้องการพื้นฐานสมปรารถนา”
 - 1.8 ครูจะต้องเป็นผู้ที่เป็นแม่แบบอย่างในการแสดงความกระตือรือร้นในขณะที่สอน
2. การทำงานร่วมกับผู้เรียนเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียน
 - 2.1 ช่วยให้ผู้เรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ
 - 2.2 ช่วยให้ผู้เรียนให้รู้จักวางแผนในการทำงานทั้งระยะสั้น และระยะยาว
 - 2.3 ช่วยให้ผู้เรียนให้รู้จักประเมินผลของงานที่ทำ และนำผลข้อมูลย้อนกลับมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนรู้ให้ดีขึ้น

2.4 ช่วยให้ผู้เรียนในการวิเคราะห์สาเหตุของความสำเร็จหรือไม่สำเร็จ

2.5 ช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการพยายามในการทำงาน

2.6 ช่วยให้ผู้เรียนให้ค้นพบความสามารถพิเศษของตนในวิชาต่าง ๆ และช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานั้น ๆ

2.7 ชี้แจงให้ผู้เรียนได้เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลเกี่ยวกับการตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้ใกล้เคียงกับระดับความสามารถของตน

2.8 ช่วยให้ผู้เรียนจัดเวลาทำการบ้านและดูหนังสือที่บ้านและการเตรียมตัวสำหรับสอบ

จะเห็นได้ว่า ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาต่าง ๆ โดยใช้เทคนิค วิธีการสอนที่น่าสนใจและเร้าใจ ได้แก่ การแข่งขัน การให้การเสริมแรง การจัดบรรยากาศที่ทำท้ายและน่าสนใจการใช้เกมต่าง ๆ รวมทั้งการให้ความใกล้ชิดเป็นกันเองกับนักเรียน เป็นต้น

3.4 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16-17) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจที่เป็นองค์ประกอบหนึ่งทางจิตวิทยาที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยกล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาที่ผู้เรียนอยากจะทำให้ตนบรรลุความสำเร็จ อยากเรียนรู้ เพื่อตนจะได้ประสบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่อยากเรียนเพื่อใช้ภาษาต่างประเทศที่ตนเรียนในการติดต่อกับชนชาติอื่น และความปรารถนาที่จะศึกษาหาความรู้โดยใช้ภาษานั้น ๆ เป็นสื่อกลาง นอกจากนี้ยังมีแรงกระตุ้นจากภายนอกที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียน เช่น ได้รับทราบหรือรู้เห็นว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้รับความสำเร็จในชีวิตมากกว่าผู้ที่ได้เรียน ทั้งได้รับการยกย่องจากสังคมด้วย

ส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ ได้แก่ การที่ผู้เรียนมีเป้าหมายที่แน่นอน รู้ว่าเมื่อเรียนแล้วคนทำอะไรได้บ้าง ในขณะที่เรียนก็ได้รับความสนุกสนานจากการเรียน ได้รับความพอใจในการเรียนรู้ของแปลกใหม่แต่ละครั้งผู้เรียนสามารถทำอะไรได้มากขึ้น มีแรงช่วยและท้าทายให้แสวงหาความรู้ต่อไป

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536 : 64) สรุปไว้ว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่งต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมมีแรงจูงใจต่างกัน บางคนอาจจะมีแรงจูงใจ มีความสนใจอยากที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่แล้ว บางคนอาจรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความสนใจเป็นพิเศษหรือนักเรียนบางคนไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยาก อย่างไรก็ตามครูผู้สอนสามารถช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ทุกครั้งการสอน

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541 : 37) ก็สรุปว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและการฝึกภาษา นอกจากนั้นยังเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับศิริพันธ์ โรจนุตมะ (2541 : 20) ที่ว่า เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ใน

การเรียนรู้ ต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสนใจ ความต้องการของผู้เรียน และเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ จัดว่าเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิธีหนึ่ง

มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ (2539 : 192) ได้อ้างถึงทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ 7 ชั้น ซึ่งได้แก่ ความต้องการทางด้านร่างกาย ความปลอดภัย ความต้องการด้านสังคม การเป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่อง ความสำเร็จในชีวิต ความต้องการที่จะรู้และเข้าใจ และความต้องการด้านสุนทรี สำหรับความต้องการที่จะมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น มีอยู่ 4 อย่าง คือ

1. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ความต้องการประเภทนี้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ

- 1.1 ความคาดหวังในความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของบุคคล
- 1.2 การมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ
- 1.3 ประสบการณ์ในอดีต

2. ความต้องการที่จะเข้าร่วมเป็นพวก

3. ความต้องการที่จะนำเอาความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์

4. ความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสังคม

และจากการศึกษาของ จาโคโบวิทซ์ (Jakobovitz.1920 อ้างอิงใน มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ. 2539 : 154) พบว่าแรงจูงใจสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นแรงจูงใจที่จำนำไปใช้ ได้แก่

1. ความต้องการในการสำเร็จการศึกษา
2. ความต้องการรู้ภาษาต่างประเทศอีก 1 ภาษา เพื่อการยอมรับในสังคม
3. ความต้องการใช้ประโยชน์ในการทำงาน
4. ความต้องการแสดงว่าตนเองนั้นมีการศึกษา

นอกจากนี้ การ์เนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert.1972 อ้างอิงใน สิริยา คณิวรานนท์. 2541 : 34) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ผลดี นอกจากนี้ กิฟส์ และเจนคินส์ (Gibbs and Jenkins 1992 : 50-54) ก็เห็นว่า ปัญหาหลักของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ก็คือ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน เพราะผู้เรียนขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

จาโคโบวิทซ์ (Jakobovits. 1971 : 69) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา โดยองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมี 4 ประการ และสามารถคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ ได้ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude)	33%
2. สติปัญญา (Intelligence)	20%
3. แรงจูงใจ (Motivation)	33%

4. องค์ประกอบอื่น ๆ

14%

จะเห็นได้ว่าการสอนภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากความถนัดทางการเรียนแล้ว แรงจูงใจมีความสำคัญมากเช่นกัน

ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1986 : 3-6) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ ดังนี้

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) จะเป็นส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบภายนอกห้องเรียน ซึ่งประกอบด้วยแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) จะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบภายนอกห้องเรียน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 เสือใจทางกายภาพ (Physical Motivation) คือ เกี่ยวกับบรรยากาศในห้องเรียน เช่น ห้องเรียนไม่คับแคบเกินไป กระดานดำมองเห็นได้ชัดเจน เป็นต้น

2.2 วิธีการสอน (Method) คือ ผู้สอนจะต้องหาวิธีการที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย

2.3 ผู้สอน (Teacher) คือ ลักษณะของผู้สอนที่ผู้เรียนต้องการ เช่น มีความยุติธรรม เชื่อมั่นในตนเอง เข้าใจเด็ก เป็นต้น

2.4 ความสำเร็จ (Success) กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นนั้น ควรเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เด็กส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติได้ประสบผลสำเร็จ

กุสุมา ลาญัย (2539 : 81-82) อ้างอิงมาจาก แรมสมร อยู่สถาพร. 2535) กล่าวว่า การสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนจะต้องจัดให้น่าอยู่

2. การเรียนการสอน จะต้องมิจิจกรรมที่มีความหมาย และตรงกับความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน

3. การเรียนการสอนจะต้องมีกิจกรรมที่เน้นการสร้างสรรค์

4. การส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต รวมทั้งการมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จของผู้เรียน

5. การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง และระหว่างผู้เรียนกับครูในกระบวนการเรียนการสอน

6. การใช้วิธีประเมินผลที่เป็นในทางบวกของผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเสริมแรงจูงใจและเกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

7. การเรียนการสอนจะต้องมีการใช้สื่อประกอบที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน

มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ (2539 : 311) ได้ให้แนวการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังต่อไปนี้

1. จัดกิจกรรมเสริมความสนใจ เนื่องจากกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการฝึกฝน และช่วยเสริมความสนใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี กิจกรรมที่จัดควรมีหลายประการ เช่น เกม เพลง บทกวี เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้จะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียน เพราะวิธีการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ และการเล่นเกมจะมีการแข่งขัน และร่วมมือกัน ตลอดจนการให้รางวัล และคำชมเชยทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและความพอใจ

2. ขจัดปัญหาที่ก่อให้เกิดความท้อแท้และขาดกำลังใจจากการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสร้างแรงจูงใจขึ้นมาแทนที่

3. ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้เด็กที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อน

4. จัดสอนซ่อมเสริมให้ในวันหยุด เวลาพักรับประทานอาหารกลางวัน หรือหลังเลิกเรียน เพื่อขจัดปัญหาผู้เรียนไม่เข้าใจบทเรียน เพื่อเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือแรงจูงใจ ดังนั้นครูต้องมีวิธีการที่จะจูงใจให้ผู้เรียนมีความสนใจในบทเรียน เมื่อผู้เรียนเกิดความสนใจแล้วก็เป็นาง่ายที่ครูจะสอนเนื้อหาสาระในบทเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจบทเรียนได้เร็วขึ้น วิธีการที่จะจูงใจผู้เรียนนั้น ครูจะต้องมีเทคนิคการสอนที่น่าสนใจ เช่น ให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน ใช้สื่อการเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา ใช้กิจกรรม เช่น เกม เพลง หรือนิทานประกอบการสอน ให้แรงเสริมกำลังใจทุกครั้งเมื่อผู้เรียนตอบถูกหรือทำกิจกรรมได้ดี เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนยิ่งขึ้น

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

พาพร พึ่งศักดิ์ (2534 : 78) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบความเข้าใจ และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง ผลการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่าน และแรงจูงใจในการเรียนอ่านของนักเรียนสูงขึ้น หลังจากใช้กิจกรรมจากเอกสารจริง

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536 : 101) ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง พบว่า หลังจากใช้วิธีการสอนดังกล่าวแล้วทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สมพร พรหมจรรย์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตรพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัจฉรา วงศ์โสธา (2519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิตจำนวน 120 คน จากคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวันและวิทยาลัยบางแสน สถาบันละ 30 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มแรงจูงใจสูงกับกลุ่มแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ได้ทำการเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียน กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก็จะต่ำด้วย

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจเฉพาะเรื่องการเรียนรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความเข้มข้นของแรงจูงใจแรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนต่ำ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียน โปรแกรมวิทยาศาสตร์และโปรแกรมศิลปภาษาไม่แตกต่างกัน

ชนเดี สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 ภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัว โอกาสการรับบริการจากโรงเรียน การรับรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชน และการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 และนิสัยทางด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดผ่อนเวลาและวิธีการทำงาน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 ค่าสหสัมพันธ์คูณระหว่างตัวแปรที่ศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ .77925 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุดา ชาตรีนันท์ (2528 : 74) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการสอบแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

รัชนี ศิริมาลา (2524 : 135) สรุปว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งจากผลงานวิจัยหลายฉบับพบว่า เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ครูจึงควรใช้เทคนิคการสอนที่น่าใจที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย และประสบผลสำเร็จในการเรียน

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศ พิมสเลอร์ ชันตัน และแมคอินไทร์ (Pimsleur Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 - 214) ได้ทำการศึกษาพบว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์กันในทางบวก และแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ

คาร์มา (Khamar. 1971 : 103-111) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลางในต่างประเทศผลการวิจัยพบว่า ความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากเนื้อหาที่ใช้สอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมาก ผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและแรงจูงใจมาก

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

4.1 ความหมายของพฤติกรรมและความหมายของกลุ่ม

การดำเนินงานของกลุ่มเป็นการประสานงานที่จะทำให้เกิดพลังร่วมของกลุ่ม โดยมีเป้าหมายของกลุ่มเป็นหลัก ฉะนั้นสมาชิกทุกคนในกลุ่มก็มีความสำคัญที่จะผลักดันให้งานบรรลุเป้าหมายเป็นอย่างมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมและท่าทีของบุคคลในกลุ่มเพื่อที่จะสามารถนำแนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลมาประยุกต์ ประสานให้บุคคลในองค์กร ในกลุ่มร่วมกันปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ความหมายของพฤติกรรม

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2523 : 2) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำทุกอย่างที่เกิดขึ้นในสิ่งมีชีวิต ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว และไม่ว่าบุคคลอื่นจะสังเกตการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นได้หรือไม่ ก็ถือว่าเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

หฤทัย อติชาตพงษ์ (2526 : 7-9) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า หมายถึง กิริยาอาการที่แสดงออก หรือการเกิดปฏิกิริยาเมื่อเผชิญกับสิ่งภายนอก การแสดงออกนั้นอาจเกิดจากอุปนิสัยที่ได้สะสม หรือจากความเคยชินที่ได้จากประสบการณ์หรือการศึกษอบรรณต่าง ๆ

อารี พันธุ์ณี (2534 : 15) กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง กิจกรรมหรือการกระทำของอินทรีย์ ที่บุคคลสามารถสังเกตเห็นได้ รู้ได้ หรือใช้เครื่องมือต่าง ๆ วัดหรือตรวจสอบได้

กล่าวสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การแสดงออก หรือการกระทำในทุก ๆ ด้าน ของมนุษย์ จะโดยรู้ตัว หรือไม่รู้ตัวก็ตามถือว่าเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

ความหมายของกลุ่ม

ฉลอง ภิรมณ์รัตน์ (2521 : 1-3) ได้ให้ความหมายของกลุ่มว่า หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมสนใจประพฤติดุปฏิบัติในสิ่งที่เป็นปทัสถาน และมีจุดมุ่งหมายร่วมกันโดยที่ต่างก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันด้วย ลักษณะร่วมของการรวมกลุ่มมี 3 ประการ คือ

1. มีเป้าหมายร่วมกัน (Common Goal)
2. มีปฏิสัมพันธ์กัน (Interaction)
3. มีการปฏิบัติในบทบาทร่วมกัน (Common Role)

พรรณพิศ วาณิชการ (2528 : 133) ได้ให้ความหมายของกลุ่มไว้ว่า “กลุ่ม” หมายถึงการรวมตัวกันระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ณ สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง และการรวมตัวของบุคคลดังกล่าวจะต้องมีการพุดจากสื่อความหมายต่อกันและกัน การปฏิบัติต่อกันในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน

หฤทัย อติชาตพงษ์ (ม.ป.ป. : 2-12) ได้ให้ความหมายของกลุ่มไว้ว่า กลุ่ม หมายถึง การที่ประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สองคนที่ทำงานร่วมกันเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน

เดวิส (Favis. 1962 : 405) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กลุ่ม หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมีปฏิสัมพันธ์กันโดยมีเป้าหมายร่วมกันอย่างเห็นได้ชัด โดยทั่วไปแล้วกลุ่มมีความหมายนอกเหนือ จากการที่คนเรายู่ร่วมกันอย่างธรรมดา

กัลลี (Gulley. 1963 : 63) กล่าวว่า กลุ่มมีความหมายลึกซึ้งกว่าการที่บุคคลมาอยู่ร่วมกัน แต่ละกลุ่มจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน และวัตถุประสงค์นั้นจะต้องสนองความต้องการของสมาชิกแต่ละคนด้วย
2. ผลของการทำงานจะเกิดความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่ม
3. มีการสื่อสารทางวาจา (Verbal Communication) หรือมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกวิธีใดวิธีหนึ่ง

บรอดเบรค (Cartwright and Zander. 1968 : 46 ; citing Brodbeck. n.d.) ได้กล่าวว่า กลุ่ม คือ การรวมกันของบุคคลที่ตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ที่แน่นอนซึ่งกันและกันและความสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับชนิดของกลุ่ม

ส่วน เลวิน (Cartwright and Zander. 1968 : 47 ; citing Lewin. n.d) ได้ให้ความหมายของกลุ่มแตกต่างกันไปจากท่านอื่น ๆ โดยได้กล่าวไว้ว่า ความเหมือนหรือความแตกต่างไม่ได้เป็นการตัดสินใจว่าคนสองคนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรือต่างกลุ่มกัน แต่อยู่ที่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) หรือการพึ่งพาอาศัยในรูปแบบอื่น ซึ่งสอดคล้องกับลอเซอร์ (Loeser. 1957 : 5 - 9) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะของกลุ่มไว้ดังนี้

1. มีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระหว่างสมาชิกของกลุ่ม
2. มีความมุ่งหมายร่วมกัน
3. มีความสัมพันธ์ในเชิงหน้าที่
4. มีอำนาจที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความสมัครใจ
5. มีความสามารถที่จะกำหนดทิศทางของกลุ่มได้

จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า การที่มีบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน ถือได้ว่าเป็นกลุ่มทั้งสิ้น และจะต้องมีลักษณะดังนี้

1. มีคนตั้งแต่สองคนมารวมกัน
2. มีจุดมุ่งหมายในการกระทำพฤติกรรมอย่างเดียวกัน
3. ทุกคนมีการติดต่อเกี่ยวข้องหรือมีการปฏิสัมพันธ์กัน
4. ทุกคนจะมีบทบาทตามหน้าที่ของตน

4.2 ความหมายของการทำงานเป็นกลุ่ม

พจนานุกรม วาณิชยการ (2528 : 135) ได้สรุปความหมายของการทำงานเป็นกลุ่มว่า หมายถึง การกระทำกิจกรรมร่วมกันของบุคคลในกลุ่ม ซึ่งร่วมกันวางแผนตามเป้าหมายและจัดประสบการณ์เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ขึ้นทั้งในตัวบุคคลและในกลุ่ม

บอร์แมน (ศวกิจ ศรีปัดดา 2528 : 33 ; อ้างอิงมาจาก Borman. 1972 : 6) อธิบายความหมายของการทำงานเป็นกลุ่มว่า เป็นการดำเนินงานร่วมกันของคนประมาณสามคน หรือมากกว่ามาทำงานอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ดังนั้นการทำงานกลุ่มจะมีทั้งการทำงานในระยะเวลาสั้นหรือระยะเวลาชยาวนานก็ได้แล้วแต่จุดมุ่งหมายของงาน และลักษณะของงานที่ทำ

บัททอน (Button. 1974 : 1-2) กล่าวว่า การเป็นมนุษย์ย่อมต้องสื่อสารและมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งหมายถึงเราต้องอยู่ในสังคม ด้วยเหตุนี้การทำงานกลุ่มจึงต้องจัดขึ้นมาโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยส่งเสริมให้มนุษย์ได้เติบโตและพัฒนาทักษะทางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น เป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์เรียนรู้เกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในบรรยากาศที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ผู้ที่เข้าร่วมทำงานกลุ่มจะพยายามกลุ่มและช่วยเหลือแต่ละบุคคล เพื่อให้งานของกลุ่มไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ

สาเหตุที่จำเป็นต้องมีการทำงานกลุ่มก็เพราะว่า งานบางอย่างไม่สามารถที่จะทำสำเร็จได้ด้วยบุคคลเพียงคนเดียว งานส่วนใหญ่มักถูกกำหนดโดยองค์การที่มีโครงสร้างมั่นคงมีการรวบรวมคนหลาย

คนมาร่วมทำงานด้วยกัน เพื่อให้เกิดผลงานที่ใช้ความพยายามร่วมกัน โครงสร้างของงานและการรวมกลุ่มกัน อาจจะมีการประสานงานอย่างหลวม ๆ หรือบางครั้งก็อาจมีการประสานกันอย่างเหนียวแน่น แฮริส (Harris. 1976 : 3) อย่างไรก็ตามการที่จะรวบรวมเอาคนหลาย ๆ คนมาร่วมมือกันทำงานให้ได้สมบูรณ์จริง ๆ เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ดังนั้นบอร์แมน (สุวกิจ ศรีปีดธา. 2528 : 34 ; อ้างอิงมาจาก Borman. 1972 : 9) ได้อธิบายความคิดเห็นไว้ว่า การทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานร่วมกันกับคนอื่นนั้น เป็นที่ยากมากกว่าการทำงานคนเดียว เรามักจะมีความสนุกสนานที่ได้ร่วมทำงานกับคนอื่น แต่การประสานงานเป็นสิ่งที่ทำได้ยากและกำหนดงานเป็นกลุ่มมิใช่สิ่งง่าย การทำงานร่วมกับคนอื่นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน อย่าหวังว่าการทำงานของกลุ่มจะมีประสิทธิภาพ ดีเหมือนกับคนดี ๆ คนเดียวทำงานโดยอิสระตามลำพัง กลุ่มจำเป็นต้องมีโครงสร้าง การประสานงาน มีการวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพ และมีการสื่อสารที่ดีพอ งานจึงจะมีประสิทธิภาพ

4.3 ทฤษฎีการทำงานกลุ่ม

ทฤษฎีการทำงานกลุ่มและการทำงานเป็นหมู่คณะนี้ เป็นเรื่องที่พยายามสร้างแรงจูงใจในระดับสูงเพื่อให้เขาได้ทำงานร่วมกันได้ดี เกี่ยวกับเรื่องและผู้เสนอทฤษฎีที่น่าสนใจไว้หลายทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีการทำงานร่วมกัน พัฒนาขึ้นมาโดย จอร์จ โฮแมนส์ (George Homans) ทฤษฎีนี้ อธิบายหลักสำคัญว่า การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มต้องประกอบด้วยพื้นฐานสำคัญ 3 ประการ คือ 1. กิจกรรม 2. การทำงานร่วมกัน 3. ความรู้สึก องค์ประกอบทั้งสามจะเกี่ยวพันกันโดยตรงกล่าวคือ ถ้าหากบุคคลยังมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากเท่าไร การกระทำร่วมกัน และความรู้สึกของพวกเขาก็จะมีมากขึ้นด้วย บุคคลต่าง ๆ ภายในกลุ่มเกี่ยวพันกับบุคคลอื่นไม่เพียงแต่อยู่ใกล้ชิดกันเท่านั้น พวกเขาต้องตัดสินใจ ตัดต่อสื่อสาร สนับสนุน ประสานงาน และประสบความสำเร็จในเป้าหมายเดียวกันด้วยสมาชิกภายในกลุ่ม หรือองค์การที่เกี่ยวข้องกับลักษณะดังกล่าวจะมีแนวโน้มร่วมกันเข้าเป็นกลุ่มพลังสูงมาก (สมยศ นาวีการ. 2523 : 234)

2. ทฤษฎีตาข่ายการปฏิบัติงาน (Grid of Work) ผู้พัฒนาความคิดของทฤษฎีนี้ก็คือ เบลค (Blake) และมูทอน (Mouton) แห่งมหาวิทยาลัยเท็กซัส ซึ่งมีหลักสำคัญ คือ คนต้องการงานให้ได้ ผลต้องการมีส่วนร่วมในงานที่รับผิดชอบ และการที่จะให้เขามีส่วนร่วมนั้น ต้องสร้างบรรยากาศขององค์การที่จะช่วยให้เกิดการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์และเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นในการทำงานอย่างจริงจัง ทฤษฎีตาข่ายมีความเชื่ออย่างฝังใจว่าผลงานย่อมเกิดจากการบูรณาการ หรือการประสมประสานความต้องการขององค์การและของคนเข้าด้วยกัน (โสภณ ปาพจน์. 2521 : 118 – 119)

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับกลุ่มสัมพันธ์ ทฤษฎีนี้มุ่งศึกษาเพื่อหาความรู้ที่จะนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมของคน อันจะเป็นประโยชน์ในด้านการสร้างเสริมความสัมพันธ์และปรับปรุงการทำงานของกลุ่มให้มีประสิทธิภาพ เนื้อหาของทฤษฎีนี้จึงมุ่งศึกษาเรื่องราวธรรมชาติของคน พฤติกรรมของคน ธรรมชาติของกลุ่ม ลักษณะของการรวมตัวของกลุ่ม องค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญของกลุ่ม

กระบวนการทำงานกลุ่ม เป็นต้น (ทิสนา แชมมณีและเยาวพา เตชะคุปต์. 2522 : 1) เนื่องจากมีประเด็นที่ต้องศึกษามากมาย จึงมีผู้ค้นคว้าแยกเป็นทฤษฎีย่อย ๆ อีกหลายทฤษฎีดังต่อไปนี้

3.1 ทฤษฎีบุคลิกภาพกลุ่ม (Group Syntality Theory) เป็นทฤษฎีที่พัฒนาโดย แคทเทล (Cattel) ทฤษฎีนี้อาศัยหลักการเสริมแรง (Reinforcement Theory) คือ กฎแห่งผล (Law of Effect) เพื่ออธิบายพฤติกรรมของกลุ่ม

3.2 ทฤษฎีสัมฤทธิ์ผลของกลุ่ม (Theory of Group Achievement) ผู้คิดค้นรวบรวมองค์ประกอบของทฤษฎีนี้ คือ สโตกคิลล์ (Stogdill) ซึ่งอธิบายไว้ว่า องค์ประกอบ สำคัญของการทำงานกลุ่มมี 3 ประการคือ

3.2.1 การลงทุนของสมาชิก

3.2.2 สื่อกลางของการลงทุน

3.2.3 สัมฤทธิ์ผลของกลุ่ม

3.3 ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนพฤติกรรมของกลุ่ม (Exchange Theory) แนวคิดของทฤษฎีนี้พยายามจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก และกระบวนการของกลุ่ม ซึ่งจะก่อให้เกิดการรวมกลุ่ม แนวคิดที่สำคัญของทฤษฎีนี้ คือ

3.3.1 การรวมกลุ่มจะมีการแลกเปลี่ยนพฤติกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก เช่น การสื่อสาร และการแสดงออกในรูปต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ โดยพฤติกรรมที่แสดงออกจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ชัดเจน หรือพิจารณาแล้วว่าจะแสดงกับใคร อย่างไรบ้าง

3.3.2 การเลือกพฤติกรรมและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก จะก่อให้เกิดผลของกลุ่ม ซึ่งอาจประกอบด้วยรางวัลจากปฏิสัมพันธ์ เช่น ความสบายใจ ความสนุกสนาน ความพอใจ และการเห็นคุณค่าของการพยายามกระทำพฤติกรรมนั้นให้บรรลุจุดหมายที่ต้องการ

3.4 ทฤษฎีพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (FIRO : Fundamental Interpersonal Relations Orientation) ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎี คือ ชูลซ์ (Schulz) ลักษณะเฉพาะของการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น (ทิสนา แชมมณี และเยาวพา เตชะคุปต์. 2522 : 16-18) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นมี 3 ลักษณะ คือ

3.4.1 ความต้องการเชื่อมโยงผู้อื่น

3.4.2 ความต้องการในการควบคุม

3.4.3 ความต้องการเป็นที่รักใคร่ของผู้อื่น

4.4 รูปแบบการทำงานเป็นกลุ่ม

รูปแบบของการทำงานกลุ่ม หรือการทำงานเป็นหมู่คณะ มีลักษณะอยู่ 3 ประการ คือ สโตนอร์ (Stoner. 1978 : 291)

1. กลุ่มผู้สั่งการ (Command Group) หมายถึง กลุ่มที่ประกอบด้วยผู้จัดการและผู้บริหารระดับหัวหน้ากับผู้ที่ทำหน้าที่รองลงมา มารวมกันเป็นกลุ่มทำหน้าที่สั่งงานต่าง ๆ บางทีอาจจะเรียกกลุ่มทำงานชนิดนี้ว่า กองบัญชาการ คณะกรรมการอำนวยการ สภา หรือชื่ออื่น ๆ ตามแต่จะเห็นสมควร

2. คณะกรรมการ (Committee or Task Force) บางครั้งเรียกว่าคณะทำงานกลุ่มแบบนี้ตั้งขึ้นเพื่อทำกิจกรรมบางอย่างเฉพาะครั้งเฉพาะคราวบางทีก็เรียกว่า คณะกรรมการเพราะกิจ เมื่อภาระบรรลุป็นหมายแล้วกลุ่มก็สลายตัวไป

3. กลุ่มอุปนัย (Informal Group) หรือกลุ่มออกอแบบ กลุ่มแบบไม่เป็นทางการ บางครั้งเกิดขึ้นใจองค์กรไม่ว่าจะมีความจำเป็นในเชิงบริหารหรือไม่ก็ตาม เช่น กลุ่มผู้บริโภค อาหารมังสวิรัต กลุ่มนักสะสมแสตมป์ เป็นต้น

กลุ่มดังกล่าวนี้แบบ 2 กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่เป็นทางการ เพราะจะมีการบริหารกลุ่ม มีการกำหนดสมาชิกภาพ และทิศทางในการปฏิบัติงาน มีเป้าหมายของงาน ส่วนกลุ่มแบบไม่เป็นทางการนั้นเป็นกลุ่มที่เกิดขึ้นโดยปราศจากกระบวนการดำเนินงาน และระบบควบคุม ดังกล่าว และมีการเกิดขึ้นคงอยู่ สลายไปตามงานที่ต้องการทำจำกัด หรือกำหนดเวลาแน่นอนไม่ได้

พลังกลุ่มและหลักของพลังกลุ่ม

พลังกลุ่มขึ้นอยู่กับบุคคลรวมตัวกัน เกิดแนวความคิดของกลุ่ม ความแตกต่างไม่ว่าจะด้านความสามารถ ด้านความเข้าใจ จะมีคุณค่าต่อกลุ่มทำให้กลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวหรือบางทีเรียกว่า พลวัตกลุ่ม

หลักของพลังกลุ่ม

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2530 : 27-28) กล่าวถึง หลักของพลังกลุ่ม หรือพลวัตของกลุ่มว่าจะประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ของสมาชิกและของผู้นำดังนี้

1. มีความเคารพในสมาชิกของกลุ่มทุกคน เพราะเชื่อว่าทุกคนนั้นมีความสามารถอะไรบางอย่างในตัวของเขาเอง ถ้ามีสิ่งเร้าที่ดีเขาก็จะแสดงความสามารถออกมาให้ปรากฏแก่กลุ่มได้
2. ประสบการณ์ต่าง ๆ ในกลุ่มจะช่วยสนองความต้องการของบุคคลในด้านต่าง ๆ เช่น ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม มีความรู้สึกปลอดภัยในการทำงาน ได้รับการยกย่อง เป็นต้น ดังนั้นการดำเนินการในกลุ่มน่าจะช่วยให้ทุกคนได้รับความรู้ที่สนองความต้องการ
3. ทุกคนในกลุ่มจะมีบทบาทเฉพาะของตนเอง ซึ่งบทบาทดังกล่าวจะมีผลต่อกระบวนการกลุ่ม ถ้าทุกคนเข้าใจในบทบาทของตนเองย่อมจะทำให้กลุ่มดำเนินไปด้วยดี
4. สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมในกลุ่ม หัวหน้าจะต้องช่วยให้ทุกคนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมทุกอย่าง แต่การช่วยจะต้องไม่ออกมาในรูปของการข่มขู่ด้วยอำนาจ แต่เป็นการส่งเสริมความเป็นไปของกลุ่ม
5. สมาชิกแต่ละคนจะต้องรู้จักการรับฟังคนอื่น ให้การยอมรับและมีความซาบซึ้งกับการที่สมาชิกให้การช่วยเหลือแก่กลุ่ม

6. สมาชิกควรได้รับคำชมเชยจากผู้นำกลุ่มและสมาชิกคนอื่น ๆ บ้าง ถ้าหากงานที่ได้รับมอบหมายไปสำเร็จด้วยดี ดังนั้นการมอบหมายงานก็ควรจะให้ตรงกับความสามารถ เพื่อช่วยให้ได้รับความสำเร็จ

7. การมีสมาชิกที่มีลักษณะเหมือนกันมาก ๆ ทำให้กลุ่มมีความมั่นใจ แต่การที่สมาชิกที่มีลักษณะแตกต่างกันบ้างย่อมจะมีส่วนช่วยเหลือกลุ่มได้ในด้านต่าง ๆ แยกต่างกันไป ผู้นำกลุ่มจะต้องมีความเข้าใจในลักษณะดังกล่าวแล้ว

8. การกระทำกิจกรรมมาก ๆ จะช่วยให้บุคคลแต่ละคนได้มีโอกาสมากขึ้นที่จะได้รับประสบการณ์ที่ดี มีประโยชน์ต่อตนเอง

9. กระบวนการในการแก้ไขปัญหา หรือการทำงานให้สำเร็จจะต้องได้รับความสนใจมากเท่า ๆ กับผลของการปฏิบัติงานในกลุ่ม

10. ควรจะนำหลักทางด้านจิตวิทยา เกี่ยวกับการเรียนรู้มาใช้ในการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

11. ความรู้สึกร่วมของกลุ่มและความมั่นคงทางอารมณ์ของแต่ละบุคคล เกิดจากการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองของกลุ่ม ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนจะมีส่วนรับผิดชอบต่อความเป็นไปของกลุ่มโดยส่วนรวม และต่อบุคคล

12. การที่สมาชิกร่วมมือกันนั้นจะทำให้กลุ่มสามารถไปถึงจุดหมายของกลุ่มที่ตั้งเอาไว้ในขณะเดียวกันอาจจะช่วยตอบสนองความต้องการที่ซ่อนเร้นในใจของบุคคลได้

13. ถ้าการสื่อสารในกลุ่มไม่ดี จะเป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหาในด้านวินัยของกลุ่ม ผลที่ตามมาคือ ทำให้ประสิทธิภาพของกลุ่มลดลงไป

14. เทคนิคในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และการประเมินเกี่ยวกับกลุ่มจะทำให้กลุ่มดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ

4.5 องค์ประกอบของการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

นิพนธ์ จิตภักดี (2528 : 3-7) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และปัจจัยในการสร้างกลุ่มทำงานที่มีประสิทธิภาพดังนี้

1. องค์ประกอบของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องมีคุณสมบัติอย่างน้อย 4 อย่าง คือ

- 1.1 มีเจตคติที่ดีและตั้งใจทำงาน
- 1.2 มีทักษะในการทำงานนั้น
- 1.3 มีความร่วมมือและประสานงานกันอย่างดี
- 1.4 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

2. องค์ประกอบด้านผู้นำกลุ่ม ประกอบด้วย

- 2.1 มีคุณสมบัติของผู้นำที่ดี
- 2.2 มีความสามารถในการจัดความขัดแย้งในกลุ่ม
- 2.3 มีเทคนิคในการจูงใจสมาชิก

2.4 เอาใจใส่กลุ่ม

2.5 มีความเข้าใจในพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน

2.6 มีความรอบรู้และเข้าใจในการวางแผน การปฏิบัติงาน การติดตามการประเมิน

3. องค์ประกอบด้านการจัดกลุ่ม ประกอบด้วย

3.1 มีเป้าหมายของกลุ่มชัดเจน

3.2 มีกลไกย้อนกลับ เพื่อปรับปรุงผลงาน

3.3 มีวิธีการทำงานของกลุ่มอย่างมีระบบซึ่งสมาชิกเข้าใจอย่างดี

3.4 มีรูปแบบการประสานงานอย่างดี

3.5 มีการแสวงหาวิธีที่เหมาะสมอยู่เสมอ

3.6 มีการจัดเงื่อนไขในการเสริมพลังกลุ่มอย่างดี

4.6 ประโยชน์ของการทำงานกลุ่ม

หฤทัย อติชาตพงศ์ (ม.ป.ป : 13) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการทำงานกลุ่มไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจขอบเขตการทำงานกลุ่มร่วมกัน แล้วนำไปประยุกต์ใช้กับเพื่อนร่วมงานและนักเรียนในการแนะนำหมู่

2. ช่วยให้รู้จักเลือก รู้จักวางจุดมุ่งหมายและการเสนอแนะ ตลอดจนการประเมินผลในการแก้ปัญหาในโครงการที่กระทำและสามารถดำเนินการตามโครงการต่อไปได้ดี

3. ช่วยให้สมาชิกเกิดความรู้สึกไวต่อปฏิกิริยาได้ตอบภายในกลุ่ม เพื่อเขาจะได้รับรู้ในเรื่องความรับผิดชอบของหัวหน้า ของสมาชิกดีขึ้น การได้ตอบอย่างดียิ่งจะช่วยให้กลุ่มพัฒนาอย่างกว้างขวาง และได้แหล่งความรู้ของแต่ละคนในกลุ่มที่แสดงออกมา

4. ช่วยให้คนได้พัฒนาทั้งความรู้และทักษะในเรื่องของประชาธิปไตย

ยัง (Young, 1972 : 634) ได้อธิบายถึงข้อได้เปรียบของการเรียน โดยการให้ทำงานเป็นกลุ่มไว้ว่า

1. ครูมีโอกาสนำพลังกลุ่มของนักเรียนออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ทำให้ครูมีเวลามากขึ้นในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนแต่ละคนเพราะนักเรียนจะเป็นผู้อธิบายกระบวนการเรียนรู้ซึ่งกันและกันในกลุ่มของตนเอง ในขณะที่ครูอธิบายปัญหาที่นักเรียนกลุ่มอื่นสงสัยและแก้ปัญหาไม่ได้

2. การทำงานของครูมีความคล่องตัวมากขึ้น เพราะเมื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนแล้วแทนที่ครูจะต้องตอบปัญหานักเรียน 20 – 40 คน ทั้งชั้น ก็กลายมาเป็นการที่ครูตอบปัญหาของกลุ่มเพียง 4 – 5 กลุ่มเท่านั้น ปัญหาที่จะมาถึงครู หรือที่ครูต้องอธิบายให้ฟังมักจะเป็นปัญหาที่กลุ่มช่วยกันตอบแล้วตอบไม่ได้เท่านั้น

3. บรรยากาศในการเรียนจะมีความเป็นกันเองมากขึ้น นักเรียนมีความรู้สึกสบายใจและไม่เคร่งครัดเมื่อทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

4. ช่วยกันแก้ปัญหามากกว่าแสดงออกของนักเรียนบางคน เพราะการทำงานร่วมกันจะทำให้ทุกคนรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญต่อกลุ่มเท่ากัน ความเชื่อมั่นในตนเองจะถูกกระตุ้นให้เพิ่มมากขึ้น ความเชื่อมั่นในตนเองนี้เริ่มขึ้นภายในกลุ่มก่อน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่จะมีความประหม่าน้อย หรือไม่มีเลยเมื่อเสนอปัญหาข้อใจของเขาต่อกลุ่ม แต่จะเกิดความประหม่าถ้าเสนอข้อใจข้อใจก่อนนักเรียนทั้งชั้น

5. การเรียนเป็นกลุ่มจะช่วยลดปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียน

6. การเรียนเป็นกลุ่มจะเสริมสร้างความสามัคคี การรู้จักผิดชอบหน้าที่ของตนต่อกลุ่ม

7. ฝึกให้นักเรียนเป็นผู้ที่กว้างขวางในการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ

8. ฝึกให้นักเรียนรู้จักการเสนอแนะ และการซักถาม ตลอดจนส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้แก่ นักเรียนด้วย

กล่าวได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มนั้นจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน ทั้งในด้านการปฏิสัมพันธ์ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่องานในส่วนที่ได้รับมอบหมายและความรับผิดชอบต่องานของกลุ่ม ตลอดจนเป็นการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยให้กับผู้เรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

งานวิจัยในประเทศ

ยุทธศาสตร์ นันทราช (2525 : 44) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว ซึ่งเรียนโดยใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ผลการศึกษา พบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ไชรัตน์ ปราณี (2531 : 79-80) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความรับผิดชอบต่องานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการสอนแบบซินดิเคทกับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบซินดิเคทกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ทั้งสองกลุ่มมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

ชูศักดิ์ สิงห์อุดร (2532 : 70) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนแบบศึกษากรณีตัวอย่างกับการสอนตามแนวคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศน์ กรมสามัญศึกษา ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้เทคนิคการสอนแบบศึกษากรณีตัวอย่างกับการสอนตาม

แนวคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศน์ กรมสามัญศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนแบบกรณีตัวอย่าง มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มด้านผู้นำด้านเลขานุการ ด้านสมาชิกกลุ่มหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการสอนตามแนวคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศน์ กรมสามัญศึกษา มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มด้านผู้นำ ด้านเลขานุการ ด้านสมาชิกกลุ่ม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในต่างประเทศ

สเปรนเจอร์ (Sprenger. 1973 : 15) ได้นำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้สอนวิชาภาษาต่างประเทศที่มหาวิทยาลัยฟูเจน ในไต้หวัน ผลการทดลอง พบว่า ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างกว้างขวางจากการเรียนเป็นกลุ่มย่อย นอกจากนี้ยังเป็นการทำให้รู้จักการทำงานร่วมกันด้วย และมีทักษะในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างมาก

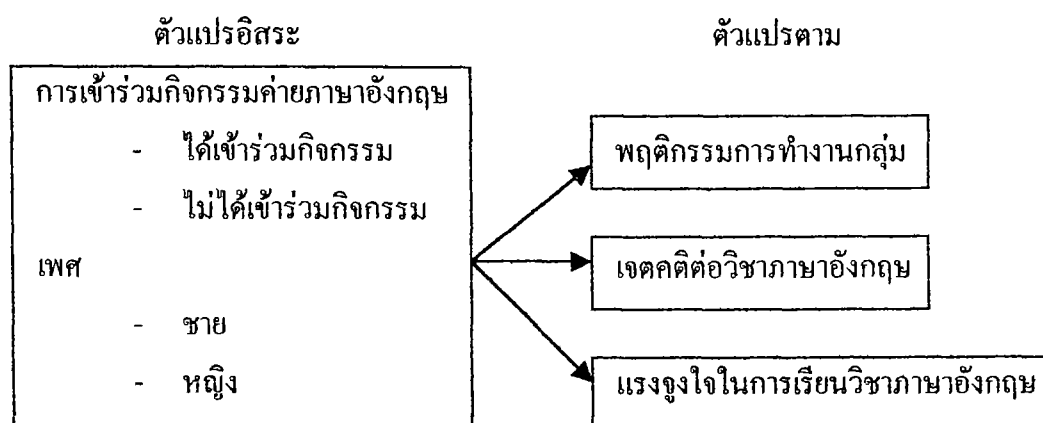
เดวิดสัน (Davidson. 1974 : 104) ได้ทดลองสอนด้วยการให้ทำงานกลุ่มกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 5 ห้องเรียนของมูลนิธิอเมริกาในเม็กซิโก (The American School Foundation Maxico City , Maxico) โดยสอนวิชาพีชคณิต ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความพอใจและชอบวิชาการเรียนเป็นกลุ่ม แต่ต้องการให้ครูบังคับสมาชิกในกลุ่มให้ทำงานร่วมกันมากขึ้น

สรุปได้ว่าการจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้นเป็นการจัดประสบการณ์อันหลากหลายให้กับผู้เรียนและผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้และฝึกการใช้ภาษาอย่างไม่รู้ตัว นอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะทางภาษาแล้ว ยังได้ฝึกทักษะด้านอื่น ๆ ด้วย เช่นการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การทำงานร่วมกันตามเงื่อนไขหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ซึ่งกิจกรรมที่ใช้ฝึกก็เป็นกิจกรรมที่แฝงมาในรูปของเกมทางภาษาที่มีลักษณะส่งเสริม และเร้าใจให้ผู้เรียนอยากทำกิจกรรมอันจะก่อให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาทางภาษาไทย นอกจากนั้นการจัดค่ายภาษาอังกฤษยังถือได้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัว และสนใจที่จะเรียนเนื้อหามากยิ่งขึ้น แม้ว่าการเรียนนั้นจะเป็นเรื่องใหม่ หรือยากสำหรับผู้เรียน แต่เมื่อผู้เรียนได้รับการกระตุ้น และเกิดแรงจูงใจนั้นก็ทำให้เกิดความพยายามที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ครูสอน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม
2. นักเรียนหญิงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการศึกษาค้นคว้า และการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 563 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 100 คน และ กลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 100 คนรวมจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 200 คน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 แบ่งขนาดของโรงเรียน โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ตามจำนวนห้องของโรงเรียนได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

2.1.1 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียนในแต่ละระดับชั้น 3 ห้องเรียน ได้แก่ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนปทุมจิต

2.1.2 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียนในแต่ละระดับชั้น 2 ห้องเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดดวงแข โรงเรียนปทุมวัน โรงเรียนวัดสระบัว โรงเรียนวัดปทุมวนาราม

2.1.3 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียนในแต่ละระดับชั้น 1 ห้องเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดชัยมงคล โรงเรียนวัดบรมนิวาส โรงเรียนสวนหลวง

2.2 ส่วนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียน 9 โรงเรียน โดยกำหนดจำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตามขนาดของโรงเรียน คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ กำหนดเกณฑ์ร้อยละ 20 มี 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนปลูกจิต และ โรงเรียนสวนลุมพินี โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก กำหนดเกณฑ์ร้อยละ 10 มี 7 โรงเรียน รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดโรงเรียน

ชื่อโรงเรียน	จำนวนประชากร			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
	ชาย	หญิง	รวม	เข้าร่วม	ไม่เข้าร่วม
<u>โรงเรียนขนาดใหญ่</u>	-	-	-	-	-
โรงเรียนปลูกจิต	59	69	128	25	25
โรงเรียนสวนลุมพินี	55	62	117	23	23
<u>โรงเรียนขนาดกลาง</u>	-	-	-	-	-
โรงเรียนวัดดวงแข	20	23	43	8	8
โรงเรียนปทุมวัน	28	37	65	12	12
โรงเรียนวัดสระบัว	24	29	53	10	10
โรงเรียนวัดปทุมวนาราม	33	32	65	12	12
<u>โรงเรียนขนาดเล็ก</u>	-	-	-	-	-
โรงเรียนสวนหลวง	14	13	27	3	3
โรงเรียนวัดชัยมงคล	15	20	35	4	4
โรงเรียนวัดบรมนิวาส	12	18	30	3	3
รวม	260	303	563	100	100

ที่มา : งานสารสนเทศ ฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย

- 2.1 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.3 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบทดสอบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาและทำความเข้าใจถึงหลักการสร้างเครื่องมือและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยของ สมปอง ม้ายอุเทศ (2542: 45-48)
2. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่ครอบคลุมความรู้สึกรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกต่อวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางบวกและทางลบ หรือที่แสดงออกในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ อยากปฏิบัติหรือไม่อยากปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นมาตรวัดตามวิธีของ ลิเคอร์ท 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วยมาก และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ เพื่อให้นักเรียนแสดงความรู้สึกในแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด เพียงความรู้สึกเดียว

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพียงความรู้สึกเดียว

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไร้สาระ					
00	การท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งน่าเบื่อ					

3. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ และผู้เชี่ยวชาญในการสร้างแบบสอบถาม จำนวน 4 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเรียบร้อยแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่นักเรียนของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน

5. นำผลที่ได้จากข้อ 4 มาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) เลือกข้อความที่มีค่าความสัมพันธ์ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ได้ข้อคำถาม 29 ข้อ ที่มีค่าความสัมพันธ์ (r) ระหว่าง 0.21 – 0.73

6. นำข้อความที่คัดเลือกไว้ในข้อ 5 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.88

การสร้างและหาคุณภาพแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาและทำความเข้าใจถึงหลักการสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยของ รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง (2544: 28-30) จจิต ฝอยทอง (2543 : 40) และ ทันทิwa สุรวัตร (2540 : 139-141)
2. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยให้ข้อความสอบถามในด้านความต้องการ ความรู้สึกที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะนิสัยและความพยายามอันเกิดจากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นมาตราวัดตามวิธีของลิเคอร์ท 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามลำดับ เพื่อให้นักเรียนเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวตามความรู้สึกของนักเรียนจริงๆ ในแต่ละข้อคำถาม

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพียงความรู้สึกเดียว

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าจะตั้งใจเรียนมากขึ้นถ้ามีภาพสวยๆ มาประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การสอนของครูทำให้ข้าพเจ้าว่างนอน					
00						

3. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ และผู้เชี่ยวชาญในด้านการสร้างแบบสอบถาม จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(Content Validity)

4. นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเรียบร้อยแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่นักเรียนของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน

5. นำผลที่ได้จากข้อ 4 มาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม(Item Total Correlation) เลือกข้อความที่มีค่าความสัมพันธ์ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ได้ข้อคำถาม 30 ข้อ ที่มีค่าความสัมพันธ์ (r) ระหว่าง 0.23 - 0.83

6. นำข้อความที่คัดเลือกไว้ในข้อ 5 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา(α -Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.92

การสร้างและหาคุณภาพแบบวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

การสร้างและหาคุณภาพแบบวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินงานดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม แล้วนำมาสร้างแบบ

สอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

2. แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อความที่สอบถามนักเรียนในด้านการกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนในขณะที่ทำงานกลุ่มในกิจกรรมคำภาษาอังกฤษจำนวน 30 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย ตามลำดับ

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ข้อที่	ท่านได้กระทำ	มาก	ปานกลาง	น้อย
0	แสวงหาความคิดจากสมาชิกคนอื่นๆ			
00	สร้างความยุ่งยากให้กลุ่มในการทำงาน			

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการสร้างแบบสอบถาม จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

4. นำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่ นักเรียนของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน

5. นำผลที่ได้จากข้อ 4 มาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) เลือกข้อความที่มีค่าความสัมพันธ์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ได้ข้อคำถาม 20 ข้อ ที่มีค่าความสัมพันธ์ ระหว่าง 0.20- 0.67

6. นำข้อความที่คัดเลือกไว้ในข้อ 5 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.82

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถาม

วัดเจตคติต่อภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ระดับความคิดเห็น	น้ำหนักคะแนน	
	ข้อความที่มีความหมายเป็นบวก	ข้อความที่มีความหมายเป็นลบ
มากที่สุด/เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
มาก/เห็นด้วย	4	2
ปานกลาง/ไม่แน่ใจ	3	3
น้อย/ไม่เห็นด้วย	2	4
น้อยที่สุด/ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

ตารางเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ระดับพฤติกรรม	น้ำหนักคะแนน	
	ข้อความที่มีความหมายเป็นบวก	ข้อความที่มีความหมายเป็นลบ
มาก	3	1
ปานกลาง	2	2
น้อย	1	3

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อออกหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน เพื่อให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนัดหมายและประสานงานกับโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร 9 โรงเรียนในการชี้แจงรายละเอียดและจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และวิธีการคัดเลือกนักเรียนที่นำมาเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 100 คน เพื่อทำการตอบแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยนัดหมายและประสานงานกับโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร 9 โรงเรียนในการชี้แจงรายละเอียดและจุดมุ่งหมายในการเก็บข้อมูลและวิธีการคัดเลือกนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ จำนวน 100 คน เพื่อทำการตอบแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง
4. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ตรวจสอบให้คะแนนและนำไปวิเคราะห์ผลการเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ส่งออกไป 200 ฉบับ ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งสิ้น 200 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับ และนำมาจัดทำรหัสแล้วกรอกตัวเลขลงในกระดาษรหัส

2. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กระทำด้วยการแจกแจงความถี่ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มระหว่างกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษและกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษโดยใช้ t - test แบบ Independent

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษโดยใช้ t - test แบบ Independent

6. เกณฑ์ในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เกณฑ์ในการแปลผลการวิเคราะห์เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดค่าคะแนนเฉลี่ยผลการวัดเจตคติของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.68 — 5.00	หมายถึง	นักเรียนมีเจตคติที่ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 — 3.67	หมายถึง	นักเรียนมีเจตคติปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 — 2.33	หมายถึง	นักเรียนมีเจตคติไม่ค่อยดี

เกณฑ์ในการแปลผลการวิเคราะห์แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการแปลผลการวิเคราะห์แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน โดยรวมผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแปลผลดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	4.51 — 5.00	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจสูงมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.51 — 4.50	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจสูง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.51 — 3.50	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.51 — 2.50	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจต่ำ
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 — 1.50	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจต่ำมาก

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 107-108)

เกณฑ์ในการแปลผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันจึงกำหนดค่าคะแนนเฉลี่ยผลการวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 2.01 — 3.00 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก
- คะแนนเฉลี่ย 1.01 — 2.00 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 1.00 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มน้อย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ตามสมมติฐาน 2 ข้อ ได้แก่

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ และการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ	-	-
หญิง	119	59.50
ชาย	81	40.50
รวม	200	100.00
2. การเข้าร่วมกิจกรรม		
เข้าร่วม	-	-
หญิง	60	30.00
ชาย	40	20.00
ไม่เข้าร่วม	-	-
หญิง	59	29.50
ชาย	41	20.50
รวม	200	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิงคิดเป็นร้อยละ 59.50

นักเรียนหญิงที่เข้าร่วมกิจกรรมคิดเป็นร้อยละ 30.00 นักเรียนชายคิดเป็นร้อยละ 20.00

นักเรียนหญิงที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมคิดเป็นร้อยละ 29.50 นักเรียนชายคิดเป็นร้อยละ 20.50

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม	เข้าร่วม N = 100		ไม่เข้าร่วม N = 100	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	2.30	0.38	1.99	0.28
2. เจตคติต่อภาษาอังกฤษ	4.19	0.51	3.69	0.43
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.08	0.55	3.59	0.47

จากตารางที่ 3 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก ($\bar{X} = 2.30$) มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี ($\bar{X} = 4.19$) และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ($\bar{X} = 4.08$) ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มปานกลาง ($\bar{X} = 1.99$) มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี ($\bar{X} = 3.68$) และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ($\bar{X} = 3.59$)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามตัวแปรเพศในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม	หญิง N = 60		ชาย N = 40	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	2.22	0.33	2.08	0.39
2. เจตคติต่อภาษาอังกฤษ	4.02	0.51	3.87	0.55
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.87	0.57	3.81	0.57

จากตารางที่ 4 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก ($\bar{X} = 2.22$) มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี ($\bar{X} = 4.02$) และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ($\bar{X} = 3.87$) ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก ($\bar{X} = 2.08$) มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี ($\bar{X} = 3.87$) และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงเช่นกัน ($\bar{X} = 3.81$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ตามสมมติฐาน 2 ข้อ ได้แก่

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ด้วย t-test ดังปรากฏ ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม	เข้าร่วม N = 100		ไม่เข้าร่วม N = 100		t	P (one – tailed)
	$\bar{x}$	s.D.	$\bar{x}$	s.D.		
1. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	2.30	0.38	1.99	0.28	6.78*	0.00
2. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ	4.19	0.51	3.69	0.43	7.45*	0.00
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.08	0.55	3.59	0.47	6.48*	0.00

*ระดับนัยสำคัญที่ระดับ.05

จากตารางที่ 5 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 นั่นคือ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีผลต่อพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ด้วย t-test ดังปรากฏ ในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามตัวแปรเพศในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม	หญิง N = 60		ชาย N = 40		t	P (one – tailed)
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	2.22	0.33	2.08	0.39	2.71*	.004
2. เจตคติต่อภาษาอังกฤษ	4.02	0.51	3.87	0.55	2.07*	.02
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.87	0.57	3.81	0.57	0.79	.22

* ระดับนัยสำคัญที่ .05

จากตารางที่ 6 แสดงว่านักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ดีกว่านักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 2 บางส่วน ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2 นั่นคือ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีผลต่อพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และเจตคติต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงดีกว่านักเรียนชาย แต่ไม่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ผู้วิจัยได้สรุปผลของการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 563 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน จำนวน 9 โรงเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 100 คน และ กลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 100 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 200 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีทั้งหมด 3 ตอน

คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล โดยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน เพื่อให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 200 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 200 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS เพื่อทำการวิเคราะห์ค่าสถิติต่างๆ ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กระทำด้วยการแจกแจงความถี่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. การเปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้ t - test แบบ Independent
3. การเปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มทดลองโดยใช้ t - test แบบ Independent

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีดังนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษส่วนมากเป็นนักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 60

2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ส่วนนักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มปานกลาง มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง

2.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมาก มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษตามสมมติฐานการศึกษาค้นคว้า ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

3.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 นั่นคือ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีผลต่อพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน

3.2 นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ดีกว่านักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 2 บางส่วน ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2 นั่นคือ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีผลต่อพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และเจตคติต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงดีกว่านักเรียนชาย แต่ไม่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ตามตัวแปรที่ศึกษา คือ การเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษและ เพศ มีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 1 ทั้งนี้อาจมีเหตุผลเนื่องมาจากกิจกรรมและเกมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษมีความหลากหลายและสนุกสนาน โดยเริ่มจากการสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายด้วยกัน รวมไปถึงถึงนักเรียนผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายกับครูผู้ฝึกการอบรมหรือวิทยากร ซึ่งกิจกรรมภายในค่ายภาษาอังกฤษจะถูกแบ่งออกเป็นฐานต่างๆ และนักเรียนจะถูกแบ่งเป็นกลุ่มย่อยๆ 6 กลุ่มละกันระหว่างนักเรียนทั้ง 9 โรงเรียน กิจกรรมนี้นักเรียนจะใช้การทำทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย รวมไปถึงการสื่อสารพูดคุยกันในการทำกิจกรรม จึงทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน คุ้นเคยกัน พร้อมทั้งจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จากนั้นนักเรียนจะเริ่มปฏิบัติกิจกรรมโดยการรวนฐานที่มีทั้งหมด 6 ฐาน เริ่มจากฐานกิจกรรมประเภทคำศัพท์ เพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์และเตรียมความพร้อมก่อนที่จะพบกับกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะทางภาษา 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนต่อไป นอกจากนั้นนักเรียนยังได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย กล่าวคือ นักเรียนจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษภายนอกห้องเรียนที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์และระเบียบที่เคร่งครัด ได้แต่งกายตามสบายที่สะดวกต่อการเคลื่อนไหว นักเรียนมีโอกาสได้ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม นักเรียนที่เข้าใจกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายก็จะปฏิบัติงานได้ทันทีและมีโอกาสได้ช่วยสอนเพื่อน นักเรียนที่มีข้อสงสัยก็สามารถสอบถามกับเพื่อนได้ทันที ซึ่งไม่ค่อยได้พบบ่อยนักในการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเพราะนักเรียนแต่ละคนต้องรีบทำงานที่ได้รับมอบหมายของตนเองให้เสร็จก่อนที่จะไปเรียนวิชาอื่นต่อไป นักเรียนที่เข้าใจในบทเรียนนั้นๆ ก็จะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายสำเร็จทันเวลา ส่วนนักเรียนที่ไม่เข้าใจก็จะทำงานไม่ได้และไม่มีผลงานส่ง ยังผลให้ถูกทำโทษทำให้ไม่อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความรู้สึที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ดังนั้นการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ช่วยกันคิดและทำงานเป็นกลุ่ม ไม่มีการบังคับให้ตอบคำถาม รวมไปถึงไม่ต้องมีการส่งชิ้นงานเพื่อตรวจให้คะแนนอย่างเข้มงวด มีเกมและกิจกรรมสอดแทรก ของรางวัล เพื่อจูงใจในการทำชิ้นงานให้สำเร็จแทน การเรียนการสอนแบบไม่มีการบังคับหรืออาจเรียกว่าการเล่นปนเรียนนี้ จึงเป็นวิธีหนึ่งในการทำให้เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้น ซึ่งกิจกรรมและเกมทางภาษาต่างๆ เหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วและเรียนรู้อย่างมีความสุข จูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริยา คณิวรรณ (2541) ศิริญา ตระกูลสุข(2541) รัตนาภรณ์ โพธิ์ทอง (2544) ที่ได้ศึกษาการสร้างเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจ

กรรมคำภาษาอังกฤษ ซึ่งปรากฏว่า กิจกรรมคำภาษาอังกฤษสามารถสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน คือ ชายและหญิง ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ พบว่า

2.1 นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 2 บางส่วน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า การที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายอาจเป็นเพราะ ในคำภาษาอังกฤษครั้งนี้กิจกรรมส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมกลุ่มที่มีเกมทางภาษาที่ต้องใช้ทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม นักเรียนหญิงซึ่งโดยธรรมชาติของสมองจะมีความสามารถในการเรียนภาษาได้ดีกว่านักเรียนชายจึงสนุกสนานกับการปฏิบัติกิจกรรมและให้ความสนใจในการทำกิจกรรมมากกว่า อีกทั้งนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมคำภาษาอังกฤษครั้งนี้ก็เป็นนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย โดยคิดเป็นร้อยละ 30 ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม จึงส่งผลให้พฤติกรรมการทำงานกลุ่มและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงที่เข้าร่วมกิจกรรมคำภาษาอังกฤษในครั้งนี้ดีกว่านักเรียนชายที่เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งความสามารถในการเรียนภาษาของนักเรียนหญิงที่ศึกษานักเรียนชายนั้น สมศักดิ์ สีนธุระเวช (2544 : 8) ได้กล่าวว่า ผู้หญิงจะมีความสามารถในการเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ชาย ทั้งนี้เนื่องจากสมองได้กำหนดให้ผู้หญิงมีความสามารถในการใช้ภาษา ในขณะที่ผู้ชายจะมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์และคำนวณได้ดีกว่าผู้หญิง ซึ่งจากรายงานผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โดยฝ่ายทะเบียนและวัดผล โรงเรียนวัดดวงแข เขตปทุมวัน พบว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวัดดวงแข เขตปทุมวัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย โดยคิดเป็นร้อยละ 65.17 (โรงเรียนวัดดวงแข. 2546 : ไม่มีเลขหน้า)

2.2 นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่เข้าร่วมกิจกรรมคำภาษาอังกฤษมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบในการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษครั้งนี้เป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่เครียด มีเกมและกิจกรรมสอดแทรกระหว่างกิจกรรมเกมทางภาษาที่เป็นฐานบังคับ 6 ฐาน ถึงแม้ว่าเกมและกิจกรรมสอดแทรกจะมีภาษาอังกฤษเป็นส่วนประกอบอยู่บ้าง แต่เมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นเกม ไม่ว่าเพศใดถ้าเป็นเด็ก เกมจะใช้เป็นเครื่องส่อใจให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการอยู่แล้ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรพจน์ พวงสุวรรณ (2541 : 36) ที่ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการเล่นคอมพิวเตอร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งปรากฏว่านักเรียนระดับมัธยมชายและหญิงมีพฤติกรรมการเล่นคอมพิวเตอร์ไม่แตกต่างกัน

กิจกรรมคำภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ที่ใช้เกมและกิจกรรมเกมทางภาษาเป็นส่วนประกอบสำคัญในการดำเนินงาน ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นเกมภาษาอังกฤษแต่ก็มีคำอธิบายและวิทยากรในการให้คำแนะนำในการเล่นจึงเป็นกิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการศึกษาค้นคว้าเรื่องพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ครั้งนี้พบว่านักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมนั้น มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1.1 ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน ฝ่ายการศึกษา เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร น่าจะได้พิจารณาให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกคนของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวันทั้ง 9 โรงเรียน ได้มีโอกาสเข้าค่ายภาษาอังกฤษอย่างทั่วถึงกัน โดยอาจแบ่งนักเรียนออกเป็นรุ่นๆ รุ่นละ 135 คน จาก 9 โรงเรียน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมไปถึงการฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่นนอกห้องเรียนในบรรยากาศที่สนุกสนาน อันจะส่งผลให้นักเรียนทุกคนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

1.2 ภาษาที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น อาจจะเป็นภาษาอังกฤษง่ายๆที่ใช้สนทนากันได้ในห้องเรียน (Classroom Language) เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ทักษะทางภาษาให้มากขึ้น

1.3 ในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษครั้งต่อไป ควรจัดให้มีการนำเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในระดับที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยมีวิทยากรชาวต่างชาติเป็นผู้นำเที่ยว เช่น นำเที่ยวสวนสัตว์ดุสิต เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสนักสนทนาและทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ในสถานการณ์จริง

1.4 วิทยากรประจำฐานควรเป็นวิทยากรชาวต่างชาติเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนต้องการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

2. นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีข้อเสนอแนะดังนี้

2.1 ควรมีการสอนซ่อมเสริมภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชาย โดยฝึกให้ทำแบบฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่นำเสนอในรูปแบบเกมต่างๆ เริ่มจากแบบฝึกหัดที่ง่าย ๆ ก่อน และค่อยๆ เพิ่มความยากขึ้นจนถึงระดับที่เหมาะสมกับระดับชั้นที่นักเรียนเรียนอยู่ ทั้งนี้เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.2 จัดให้นักเรียนชายทำกิจกรรมกลุ่มที่เกี่ยวกับกิจกรรมและเกมทางภาษาบ่อยๆ เพื่อเป็นการฝึกการใช้ภาษาอังกฤษและการทำงานกลุ่มร่วมกันระหว่างนักเรียนชายด้วยกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนในตัวแปรอื่นๆ เช่น อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพทางครอบครัว

2. ควรมีการศึกษาเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ในกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น กลุ่มผู้นำชุมชน ผู้สนใจ และกลุ่มนักเรียนหรือนักศึกษาที่สูงกว่า

3. ควรมีการศึกษาวิจัยและติดตามผลนักเรียนกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษว่ามีพัฒนาการด้านใดเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เช่น มีความตั้งใจในการเรียน, ทำงานร่วมกับผู้อื่นดีขึ้น, ต้องการใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับชาวต่างชาติมากขึ้น เป็นต้น

4. ควรมีการจัดกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษแบบค้างคืน นอกสถานที่ ที่จะสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานคร
กรมวิชาการ. (2545). การกำหนดโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ :
สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. ถ่ายสำเนา
- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2523). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กุสุมา ลำนัย. (ม.ค. – มิ.ย. 2539). “การสร้างเจตคติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ”, วารสารศึกษา
ศาสตร์ ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 หน้า 82
- คมเพชร ฉัตรสุกกุล. (2530). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จันทร์เพ็ญ ยะไว้ย. (2540). การประเมินผลการเรียน วิชาภาษาอังกฤษประสบการณ์เฉพาะตน. สารนิพนธ์
ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- ฉลอง ภิมย์รัตน์. (2521). กระบวนการกลุ่ม คู่มือประกอบการเรียนวิชา 325 หลักสูตรสภาการศึกษา
พุทธศักราช 2519. ม. ป. ท.
- เฉลียวศรี พิบูลชล. (2535). การสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ชูศักดิ์ สิงห์อุดร. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความ
รับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้เทคนิคการสอนแบบศึกษา
กรณีตัวอย่างกับการสอนตามแนวคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. ปรินญา
นิพนธ์ กศ. ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. จัดสำเนา.
- ไชยรัตน์ ปราณี. (2531). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความ
รับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยการสอนแบบซินดิเคิลกับการ
สอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ. ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
จัดสำเนา.
- ดวงเดือน แสงชัย และมัทนา ทองใหญ่. (2530). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม).
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง. (2518). อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ :
สถาบันระหว่างชาติกับการค้นคว้าวิจัยเด็ก.
- พันทิวา สุวัตร. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของศิริ

- จอห์นสัน กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ. ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ทิสนา แจมณี. (2522). ทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ในการสอน. “กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติเล่ม 1
กรุงเทพฯ : นูรพาสติการพิมพ์.
- นิพนธ์ จิตต์ภักดี. (2528). “การพัฒนาทีมงานให้มีประสิทธิภาพ,” สารพัฒนาหลักสูตร 43 : 3-7.
- นิยม สารรัตน์. (2523). การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียน
โปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9.
วิทยานิพนธ์. ศศ. ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายสำเนา.
- บัวขาว กมลศิลป์. (2540). การศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาสายสามัญ โดยวิธีเรียนทางไกลของ
นักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์. กศ. ม.
(การศึกษาผู้ใหญ่). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2540). เอกสารการจัดค่ายแคมป์อัจฉริยะ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทาง
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง พูด
และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดย
ใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และ
การสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ. ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรี
หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. ปริญญานิพนธ์ กศ. ม. (การศึกษาผู้ใหญ่).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี ชูทัย. (2522). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรรณพิศ วาณิชยการ. (2528). “การทำงานแบบกลุ่ม” วารสารสารานุกรมฉบับที่ 1 (ก.ค.- ก.ย. 2528)
135-137.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพฯ :
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรพิมล จันทร์พลับ. (2539). เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : วัฒนาพร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พาพร พึ่งศักดิ์. (2534). การศึกษาความเข้าใจและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่าน

- ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมจากเอกสารจริง. ปรินทิพนิพนธ์ ศศ. ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ. (2539). เอกสารการสอนชุดวิชา การสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มาลี จูทา. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : อักษราพัฒนา.
- รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง. (2544). กิจกรรมคำภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี. สารนิพนธ์ ศศ. ม. (การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. (2543). วันฮันเตอร์ แลงเคท เกมส์(100 Languages Games). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- โรงเรียนวัดดวงแข. (2546). รายงานผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 1/2546. ฝ่ายทะเบียน และวัดผล โรงเรียนวัดดวงแข.
- ล้วน สายยศ. (2530). “เทคนิคการวัดเจตคติ,” เอกสารหมายเลข 12.2 เอกสารประกอบการอบรมการ วัดผลและการประเมินผล. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา.
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). เจตคติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา.
- ศรีสกุล คำนุทธศิลป์. (2529). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพในการ อ่านเร็ว และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีโคลซ SQ 3 R และตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ ศศ. ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริพันธ์ ไรจนตะ. (2541). คำภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและ สร้างเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียน. สารนิพนธ์ ศศ. ม. (การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริยา คณิรานนท์. (2541). คำภาษาอังกฤษ อังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารและสร้างเสริมเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน. สารนิพนธ์ ศศ. ม. (การสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริญา ตระกูลสุ. (2541). แนวการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ. สารนิพนธ์ ศศ. ม. (การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ส. วาสนา ประवालพฤษย์. (2524). “ทัศนคติในแง่จิตวิทยา,” วารสารการวัดผลทางการศึกษา. 3(2) : 1-6

กันยายน-ธันวาคม.

สงบ ลักษณะ. (2529). “การวัดคุณลักษณะทางด้านความรู้สึก,” วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 16(3) :

41-59 กรกฎาคม- กันยายน.

สมศักดิ์ สีนุระเวชญ์. (2544). เอกสารประกอบการบรรยาย Mind Mapping กับคุณภาพการศึกษา.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด.

สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา

จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินูญานิพนธ์ กศ. ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สามารถ เลิศโอภาส. (2539). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ กิจนิสัยในการเรียน

พฤติกรรมกล้าแสดงออก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อ

การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดราชบุรี.

วิทยานิพนธ์ ศษ. ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

สามารถ สุขางษ์. (2537). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความ

คงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอนแบบ

โครงการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ. ปรินูญานิพนธ์ กศ. ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุภาพ วาดเขียน. (2525). มาตรการและประเมินผลพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาวิจัยการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โสภณ ปภาพจน์. (2521). การพัฒนาองค์การ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม.

หทัย ดันหยง. (2535). การปรุรงรการสอนด้วยอารมณ์ขัน. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร.

หฤทัย อภิชาติพงศ์. (2526). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อัญชลี ภูพานิช. (2539). แรงจูงใจในการเรียนการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้นของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศษ. ม.

(การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง). นครปฐม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ถ่ายเอกสาร.

อารีย์ พันธุ์ณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : บริษัทเลิฟแอนด์ลิฟเพรส จำกัด.

- Allport, Gardon. (1935). *Handbook of Social Psychology*. Worcester Mass Clark University Press.
- Anastasi, Anne. (1982). *Psychological Testing*. 5th ed. New York : Macmillan, Co, Inc.
- Bartelett, L. (1995). *Teacher Development Through Reflective Teaching From Second Language Teacher Education*. Richards, J.C. and Nuan, D. (ed.) New York : Cambridge University Press.
- Brown, Douglas. (1987). *Effective Factors in Second Language Learning in the Second Classroom*. New York. Oxford University Press.
- Burden, Pual R. and David, M. Byrd, (1994). *Methods for Effective Teaching*. Boston : Allyn and Bacon.
- Button, Leslie. (1974). *Developmental Group Work With Adolescent*. London : University of London.
- Cartwright, Dorwin and Alwin Zander. *Group Dynamics*. 3rd ed. New York, Harper and Row Publishers.
- Davis, Keith. (1962). *Human Relation and Work*. New York : Mc Graw – Hill Company.
- Davison, Demis. (1974). "Learning Mathematics in a Group Situation," *Mathematics Teacher*. 21 (1) : 101 – 106.
- Edwards, Allen louis. (1957). *Techniques of Attitude Scale Construction*. Englewood Cliffs, N. J, Prentice-Hall
- Guilford, J. P. (1954) *Psychometric Methods*. 2nd ed. New York : Mc Graw – Hill Book Co.,
- Gully, Halbert E. (1960). *Discussion, Conference and Group Process*. New York : Halt, Richard and Winston Inc.
- Harris, O. Jeff. (1976). *Managing People at Work*. New York : A Wiley Hamilton Publication, John Wiley and Sons, Inc.
- Jakobovitz, L.A. (1971). *Foreign Language Learning*. Rowley, Mass : Newberry House.
- Lewis, Gordon and Bedson, Gunther. (1999). *Games for Children*. Oxford.
- Loeser, L. H. (1957). "Some Aspects of Group Dynamics," *International Journal Group Psychotherapy*. 1 : 5-9.
- Maley, Alan and Duff, Alan. (1986). *Drama Techniques in Languages Learning*. 5th ed. Great Britain : Cambridge University Press.
- Nunnally, Jum C. (1959) *Test and Measurements Assessment and Prediction*. New York : McGraw-Hill.

- Papalia, Diane E., Olds. (1988). *Psychology*. New York : McGraw – Hill.
- Shaw, Marvin E. and Jack M. Wright. (1967). *Scale for the Measurement of Attitude*.
New York : McGraw – Hill.
- Stoner, James A.F. (1978). *Management*. London : Prentice Hall International London.
- Thorndike and Hagen Elizabeth. (1967). *Measurement and Evaluation in Psychology and Education*. New York : John Willey & Sons, Inc.
- Thurstone, L.L. (1931). The Measurement of Social Attitudes, “*Journal of Abnormal and Social Psychology*”. 26 : 249-296 ; Reprinted in Thurstone, 1959.
- Toth, Maria. (1995). *Heinemann Children’s Games*. Oxford : Heinemann.
- Wright, Andrew, Betteridge and Buckby, Michael. (1994). *Games for Language Learning*.
13th ed. New York : Cambridge University Press.
- Young, Carolyn. (1972). “Team Learning,” *The Arithmetic Teacher*. 19 (8) : 630-634 :
December.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. รศ.ดร. ดวงเดือน ศาสตรภัทร อาจารย์พิเศษ ภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
2. ผศ. ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันวิจัยและพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. อาจารย์กิ่งแก้ว อารีรักษ์ ศึกษานิเทศก์ 9 ฝ่ายภาษาต่างประเทศ เขตการศึกษา 7
จังหวัดพิษณุโลก
4. อาจารย์ละอียด จุฑานนท์ ศึกษานิเทศก์ 9 ฝ่ายภาษาต่างประเทศ เขตการศึกษา 7
จังหวัดพิษณุโลก

ภาคผนวก ข

รายละเอียดการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

รายละเอียดของกิจกรรมเกมทางภาษา

โครงการ	โครงการค่ายภาษาอังกฤษ
ผู้รับผิดชอบ	ฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตปทุมวัน
ปีการศึกษา	2546

1. หลักการและเหตุผล

ในปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกที่คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน สำหรับประเทศไทย ชาวต่างประเทศที่เข้ามามีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ทั้งในรูปแบบของนักท่องเที่ยว นักวิชาการ นักธุรกิจ และนักกีฬา อันส่งผลกระทบต่อระบบการเงินและเศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น แต่ถ้าคนไทยไม่สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารก็อาจจะส่งผลกระทบต่อรายได้ทั้งของตนเอง ครอบครัว และเศรษฐกิจของประเทศ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการเตรียมความพร้อมทางด้านการใช้ภาษาเบื้องต้นและเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นกับเยาวชนของไทย ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต

การเข้าค่ายภาษาอังกฤษจึงเป็นวิถีทางหนึ่งที่ชมรมครูภาษาอังกฤษ ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน เลือกลงมาใช้ในการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน การทำงานร่วมกัน และสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นกับนักเรียนผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น เพลง เกม เป็นต้น โดยมีครูผู้สอนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน 9 โรงเรียนและวิทยากรผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันสอนภาษาอีซีซี เป็นผู้ให้การอบรม ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูที่ต้องการให้ครูพัฒนาความรู้ความสามารถจนสามารถเป็นวิทยากรให้ความรู้ในสาขาที่ตนเองรับผิดชอบได้

2. วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษกับวิทยากรผู้เชี่ยวชาญทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศในสถานการณ์จริง
2. เพื่อฝึกนักเรียนให้รู้จักการทำงานร่วมกันและกล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์
3. เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในด้านการเป็นวิทยากรตามเกณฑ์

มาตรฐานวิชาชีพครู

4. เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

3. เป้าหมายของโครงการ

ด้านปริมาณ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร 9 โรงเรียน เข้าร่วมกิจกรรม โรงเรียนละ 25 คน จำนวน 225 คน

คณะผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครเขตปทุมวันและครูผู้สนใจจากเขตต่างๆ ประมาณ 25 คน

ด้านคุณภาพ นักเรียนให้ความสนใจ สนุกสนานกับกิจกรรมในคำภาษาอังกฤษ รู้จักการทำงานร่วมกัน กล้าแสดงออก และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ

ครูผู้สอนสามารถให้ความรู้และนำกิจกรรมในคำภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ สามารถนำกลับไปขยายผลให้กับนักเรียนในโรงเรียนของตนที่ไม่ได้มาเข้าร่วม โดยมีนักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้เป็นผู้ช่วย

4. ลักษณะของโครงการ

เป็นโครงการต่อเนื่องจากโครงการคำภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2545 ของชมรมครูภาษาอังกฤษ ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน

5. แนวทางการดำเนินงานโครงการ

1. ปรีกษาที่ปรึกษาชมรมเพื่อขอคำแนะนำในการปฏิบัติงานที่เหมาะสม
2. ติดต่อประสานงานกับสถาบันสอนภาษาอิตาลีเรื่องขอวิทยากรชาวต่างประเทศ
3. ประชุมคณะกรรมการชมรมครูภาษาอังกฤษ ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน เพื่อกำหนดฐานต่างๆ รายละเอียดของกิจกรรม และผู้รับชอบในฐานนั้นๆ
4. จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการผลิตสื่อที่จะใช้ในกิจกรรมค่าย
5. เสนอโครงการเพื่อขอความเห็นชอบและอนุมัติ

6. ระยะเวลาและสถานที่ในการดำเนินงานโครงการ

ระยะเวลาดำเนินงานเข้าค่าย รวม 2 วัน (ไม่พักค้าง) ระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2546
ณ โรงเรียนสวนลุมพินี

7. ค่าใช้จ่ายของโครงการ

งบประมาณโดยเบิกจ่ายจากงบประมาณแปรรูปจากสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ประจำปีงบประมาณ 2546 หอมตราจ่ายอื่น แผนงานบริหารการศึกษา เป็นเงิน 33,000 บาท(สามหมื่นสามพันบาทถ้วน) มีรายละเอียดดังนี้

7.1 ค่าตอบแทนวิทยากรจากสถาบันสอนภาษาอิตาลี(600 บาท*4 ชม.*4 คน) จำนวน	9,600 บาท
7.2 ค่าตอบแทนวิทยากร(300 บาท*4 ชม.*4 คน) จำนวน	4,800 บาท
7.2 ค่าอาหารกลางวันของผู้เข้าค่าย(20 บาท*2 มื้อ*225 คน) จำนวน	9,000 บาท
7.3 ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม(5 บาท*4 มื้อ*225 คน) จำนวน	4,500 บาท
7.4 ค่าวัสดุอุปกรณ์ในการผลิตสื่อ จำนวน	5,100 บาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น	
	33,000 บาท

ทั้งนี้ให้ถัวจ่ายทุกรายการ กรณีรายการใดรายการหนึ่งไม่เพียงพอแต่ไม่เกินวงงบประมาณ

8. ปัญหาและอุปสรรค

8.1 คาดว่าไม่มี

9. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาดีขึ้น
2. นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกันและกล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ
4. ครูพัฒนาความรู้ความสามารถตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู

10. การติดตามและประเมินผลโครงการ

1. จากแบบประเมินผลการเข้าค่ายภาษาอังกฤษ
2. ตั้งเกตจากพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
3. จากการสัมภาษณ์และแบบแสดงความรู้สึกละนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

ลงชื่อ.....ผู้เสนอโครงการ

(นายสุภกิจ สุรจินตนาภรณ์)

ศึกษานิเทศก์เขตปทุมวัน

ลงชื่อ.....ผู้อนุมัติโครงการ

(นายจันทนฤทธิย์ แยมกลีบ)

ผู้อำนวยการเขตปทุมวัน

กำหนดการกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
ศูนย์วิชาการเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

วันที่ 28 กรกฎาคม 2546

- 08.00 นักเรียนแต่ละ โรงเรียนรายงานตัว
- 08.30 นักเรียน ครู และแขกผู้มีเกียรติ พร้อมกันที่ห้องประชุม
- 08.45 ประธานกล่าวรายงาน
- 09.00 พิธีเปิดและให้โอวาทโดย นายจันทฤทธิ์ แย้มกลีบ ผู้อำนวยการเขตปทุมวัน
- 09.31 กิจกรรมละลายพฤติกรรม และแบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม เพื่อเข้าฐานกิจกรรม ณ ลานตะวันยิ้ม สวนลุมพินี
- 10.30 นักเรียนวนเข้าฐานปฏิบัติกิจกรรม 6 ฐาน ตามหมายเลขกลุ่ม กลุ่มละ 30 นาที ช่วงเช้า 3 ฐาน ดังนี้
กลุ่มที่ 1 เข้าฐานที่ 1	ฐานผสมคำศัพท์ (Ready Words)
กลุ่มที่ 2 เข้าฐานที่ 2	ฐานปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords)
กลุ่มที่ 3 เข้าฐานที่ 3	ฐานปริศนาตาราง 9 ช่อง (Amazing Words)
กลุ่มที่ 4 เข้าฐานที่ 4	ฐานเรียงร้อยถ้อยคำ (Scramble Words)
กลุ่มที่ 5 เข้าฐานที่ 5	ฐานจินตนาการ (Imagination)
กลุ่มที่ 6 เข้าฐานที่ 6	ฐานตกปลาสร้างประโยค (Fishing For Sentence)
- 12.00 พักรับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 กิจกรรมนันทนาการ เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง
- 13.30 นักเรียนวนเข้าฐานปฏิบัติกิจกรรม 6 ฐาน ตามหมายเลขกลุ่ม กลุ่มละ 30 นาที ช่วงบ่าย 3 ฐาน ดังนี้
กลุ่มที่ 4 เข้าฐานที่ 1	ฐานผสมคำศัพท์ (Ready Words)
กลุ่มที่ 5 เข้าฐานที่ 2	ฐานปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords)
กลุ่มที่ 6 เข้าฐานที่ 3	ฐานปริศนาตาราง 9 ช่อง (Amazing Words)
กลุ่มที่ 1 เข้าฐานที่ 4	ฐานเรียงร้อยถ้อยคำ (Scramble Words)
กลุ่มที่ 2 เข้าฐานที่ 5	ฐานจินตนาการ (Imagination)
กลุ่มที่ 3 เข้าฐานที่ 6	ฐานตกปลาสร้างประโยค (Fishing For Sentence)
- 15.00 พักรับประทานอาหารว่าง
- 15.20 เดินทางกลับโรงเรียนสวนลุมพินี
- 15.30 สรุปกิจกรรม 6 ฐาน / นัดหมายวันรุ่งขึ้น
- 16.00 นักเรียนกลับบ้าน

วันที่ 29 กรกฎาคม 2546

- 08.00 นักเรียนแต่ละ โรงเรียนรายงานตัวเข้ากับพี่เลี้ยงประจำกลุ่ม
- 08.30 นักเรียน ครู พร้อมกันที่ห้องประชุม
- 08.45 กิจกรรมนันทนาการ/นัดหมาย — แนะนำกิจกรรม
- 09.30 แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม โดยมีครูวิทยากร 4 คน และวิทยากรชาวต่างชาติ 1 คน เพื่อสอนเนื้อหาการใช้ภาษาเพื่อการสัมภาษณ์ โดยเน้นทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ใช้เวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที
- 12.00 พักรับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 กิจกรรมนันทนาการ
- 13.30 แบ่งนักเรียนเป็น 9 กลุ่ม โดยมีวิทยากรพี่เลี้ยง 2 ท่าน นำนักเรียนออกสัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่มาใช้บริการภายในสวนลุมพินี (1 ชั่วโมง)
- 14.30 พักรับประทานอาหารว่าง
- 15.00 นักเรียน ครู และวิทยากรทุกท่าน พร้อมกันที่ห้องประชุม
- 15.30 ตัวแทนนักเรียนกล่าวขอบคุณวิทยากรและแสดงความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรม
- 15.40 มอบวุฒิบัตร/พิธีปิด

Passport

สมุดประจำตัวการเข้าฐานกิจกรรม

English Day Camp

ณ โรงเรียนสวนกุหลาบนี้ วันที่ 28-29 กรกฎาคม 2546

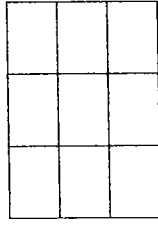
ของ

.....

โรงเรียน.....

ชื่ออาจารย์ประจำกลุ่ม.....

ฐานที่..... ปริศนาตาราง 9 ช่อง (Amazing Words)
 เวลาเข้าฐาน..... วิทยาการประจำฐาน.....
คำสั่ง ให้สมาชิกในกลุ่มของนักเรียนช่วยกันนำพยัญชนะและสระที่
 กำหนดไว้ในตารางมาสร้างคำศัพท์ให้ได้มากที่สุด (เวลา 30 นาที)

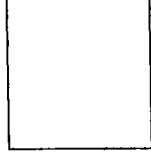

คำศัพท์ที่สร้างได้

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....
- 10.....
- 11.....
- 12.....
- 13.....
- 14.....

ลายมือชื่อ.....วิทยาการประจำฐาน

ฐานที่..... ตกปลาสร้างประโยค (Fishing For Sentence)
 เวลาเข้าฐาน..... วิทยาการประจำฐาน.....
คำสั่ง ให้สมาชิกในกลุ่มของนักเรียนแต่ละคนมาตกปลาคนละ 1 ตัว
 จากนั้นช่วยกันนำคำาม คำกริยา ฯลฯ ที่อยู่หลังตัวปลามาสร้าง
 ประโยคให้อ่านได้ใจความอย่างน้อย 2 ประโยค (เวลา 30 นาที)

คำาม คำกริยา ฯลฯ ที่สมาชิกในกลุ่มพบหลังปลาที่ตกได้.....

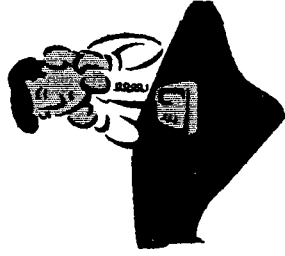
ประโยคที่สร้าง 1.....
 2.....

ลายมือชื่อ.....วิทยาการประจำฐาน

ฐานที่..... ผสมคำศัพท์ (Ready Words)

เวลาเข้าฐาน..... วิทยาการประจำฐาน.....

คำสั่ง ให้สมาชิกในกลุ่มฟังคำสั่งชี้แจงจากวิทยาการประจำฐานถึงกฎและ
กติกาการเล่นในฐานนี้และปฏิบัติตาม (เวลา 30 นาที)

นักเรียนที่สามารถปฏิบัติตามจนสำเร็จให้เขียนคำศัพท์ที่ปรากฏใน
งานของตนเองรวมทั้งความหมายของคำศัพท์นั้นด้วย

1..... = 3..... =

2..... = 4..... =

ลายมือชื่อ..... วิทยาการประจำฐาน

ฐานที่..... ปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords)

เวลาเข้าฐาน..... วิทยาการประจำฐาน.....

คำสั่ง ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันค้นหาคำศัพท์ที่ปรากฏในตาราง
ปริศนาอักษรไขว้ทั้งหมด 18 คำ ตามหมวดต่อไปนี้ (เวลา 40 นาที)

หมวดอาชีพ Farmer, Doctor, Nurse, Soldier, Fruit seller, Carpenter
หมวดสถานที่ Hospital, School, Train station, Market, Zoo, Bank
หมวดอาหาร Salad, Ham, Burger, Sandwich, Cake, Hot dog

F	A	R	M	E	R	S	U	G	A	R	S
S	R	D	O	C	T	O	R	F	A	C	T
A	M	U	V	R	X	A	W	N	D	A	A
N	A	B	I	E	P	S	U	L	U	K	R
D	R	U	M	T	K	R	A	M	R	E	H
W	K	S	P	N	S	T	R	L	I	Y	O
I	E	Y	A	E	I	E	Q	D	A	M	T
C	T	B	L	P	G	B	L	A	N	D	D
H	F	K	S	R	D	O	G	L	U	E	O
A	J	O	U	A	S	D	O	Z	E	N	G
M	H	B	S	C	H	O	O	L	O	R	U
T	R	A	I	N	S	T	A	T	I	O	N

ลายมือชื่อ..... วิทยาการประจำฐาน

ฐานที่..... เรียงร้อยด้อยคำ (Scramble Words)

เวลาเข้าสู่ฐาน..... วิทยาการประจำฐาน.....

คำสั่ง ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันจัดเรียงคำศัพท์ 8 คำที่กำหนดให้เป็นคำศัพท์ที่ถูกต้องและสอดคล้องกับภาพ (เวลา 30 นาที)

pelhenta

5.

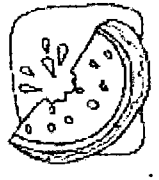

tawrmleoon

rzabe

6.

mbaughrer

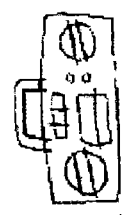
rohes

7.

cericaem

8.

dioar

8.

ลายมือชื่อ.....วิทยาการประจำฐาน

ฐานที่..... จินตนาการ (Imagination)

เวลาเข้าสู่ฐาน..... วิทยาการประจำฐาน.....

คำสั่ง ให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนระบายสีและเขียนบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษสั้นๆ อย่างน้อย 5 ประโยค (เวลา 20 นาที)

ลายมือชื่อ.....วิทยาการประจำฐาน

เนื้อหาวิชาที่ใช้สอนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสนทนาในสถานการณ์จริง

เนื้อหาหลัก

1. Greeting (การทักทาย)

- Formal
- Informal

2. Introducing (การแนะนำตัว)

My name is

I am

3. Asking names (การถามชื่อ)

What is your name?

4. Asking for more informations (การถามข้อมูลเพิ่มเติม)

Where are you from?

What work do you do?

What do you like?

Where do you live in Thailand?

What's the name of the hotel?

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย

เรื่อง

พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อภาษาอังกฤษ
ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น รวมถึงลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มีต่อภาษาอังกฤษ การตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความรู้สึก และความคิดเห็นไม่เหมือนกัน คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนทุกคน โปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง เพราะถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่ง จะทำให้แบบสอบถามฉบับนั้นไม่สมบูรณ์และไม่สามารถนำไปวิเคราะห์ได้ คำตอบที่ได้จะเป็นความลับ และจะไม่ส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนแต่ประการใด

กรุณาระบุเพศของท่าน ☐ ชาย ☐ หญิง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อภาษาอังกฤษ

โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างแต่ไม่มากนัก
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย มาก	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไร้สาระ					
2.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ					
3.	การสนทนาภาษาอังกฤษได้ทำให้ข้าพเจ้าไม่กลัวชาวต่างชาติ					
4.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากมาโรงเรียน					
5.	การสนทนากับชาวต่างชาติเป็นเรื่องน่าตื่นเต้น					
6.	ถ้าเปิดชมรมภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะเป็นคนแรกที่สมัครเป็นสมาชิก					
7.	ข้าพเจ้าสนุกที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ					
8.	วิชาภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย					
9.	การเล่นเกมภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนที่มีขาดระเบียบวินัย					
10.	บรรยากาศการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งน่าเบื่อ					
11.	ภาษาอังกฤษช่วยให้มองเห็นโลกกว้างขึ้น					
12.	การฝึกทักษะด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาเป็นเรื่องยุ่งยาก					
13.	การอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษช่วยให้ได้ความรู้ใหม่ๆ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย มาก	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
14.	ถ้าไม่มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนข้าพเจ้าจะเรียนดีกว่านี้					
15.	ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเครียด					
16.	วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเรียนหนังสือผู้เพื่อนไม่ได้					
17.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าขาดความเชื่อมั่นในตนเอง					
18.	เมื่อมีชาวต่างชาติมาเยี่ยมชม โรงเรียนข้าพเจ้าจะรีบเข้าไปทักทายทันที					
19.	กิจกรรมที่ใช้ในวิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์					
20.	ถ้ามีการจัดแข่งขันตอบปัญหาภาษาอังกฤษที่ไหนข้าพเจ้าจะสมัครเข้าร่วมแข่งขันด้วย					
21.	เมื่อเห็นเกมชิงรางวัลที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะเปิดผ่านไปทันที					
22.	ข้าพเจ้าจะเป็นคนหนึ่งที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษในช่วงปิดเทอม					
23.	เมื่อมีการแสดงละครภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะหนีไปอยู่หลังห้องเรียนทันที					
24.	เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษมีแต่ความซ้ำซาก					
25.	ถ้ามีการอบรมการใช้ภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะสมัครใจเข้าร่วม					
26.	เมื่อเห็นตัวอักษรภาษาอังกฤษข้าพเจ้ารู้สึกปวดศีรษะ					
27.	ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนบ่อยๆ					
28.	ถ้ามีการสอบชิงทุนเรียนภาษาอังกฤษฟรีข้าพเจ้าจะสมัครสอบ					
29.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก					

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างแต่ไม่มากนัก
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าจะตั้งใจเรียนมากขึ้นถ้ามีภาพสวยๆมาประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ					
2.	การสอนของครูทำให้ข้าพเจ้าง่วงนอน					
3.	ครูชาวไทยหรือครูชาวต่างชาติ ก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษสนุกสนานขึ้น					
4.	ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
5.	เมื่อพบความยากในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะหยุดสนใจในทันที					
6.	ข้าพเจ้าไม่ชอบเล่นเกมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ					
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวที่จะต้องสนทนากับผู้อื่นโดยใช้ภาษาอังกฤษ					
8.	ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด					
9.	ข้าพเจ้าตั้งความหวังไว้ว่าจะได้เกรด 4 ในการเรียนภาษาอังกฤษ					
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกต้องฝืนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11.	ข้าพเจ้าชอบเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน					
12.	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้อื่นได้					
13.	ในการเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าอยากใช้เวลาเดินเร็วๆ					
14.	ข้าพเจ้าจะสนุกมากกับการเรียนภาษาอังกฤษที่มีกิจกรรมหลากหลาย					
15.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในการเรียนภาษาอังกฤษ					
16.	ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษโดยการร้องเพลง					
17.	การแสดงละครภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ากล้าพูดภาษาอังกฤษในและนอกห้องเรียน					
18.	เมื่อเห็นเพื่อนได้รับคำชมว่าเก่งในการตอบคำถามภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกเฉยๆ					
19.	เมื่อถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่อยากเข้าเรียน					
20.	การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยเกมและเพลงทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้ความรู้เท่าที่ควร					
21.	ในอนาคตข้าพเจ้าหวังที่จะใช้ประโยชน์จากการเรียนภาษาอังกฤษหาเลี้ยงชีพ					
22.	ข้าพเจ้าพยายามเรียนภาษาอังกฤษเพื่อความสำเร็จในอนาคต					
23.	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยเกมและเพลง					
24.	เมื่อข้าพเจ้าพบข้อผิดพลาดในการทำงานภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่คิดจะแก้ไขให้ถูกต้อง					
25.	เมื่อครูมอบหมายการบ้านภาษาอังกฤษให้ทำ ข้าพเจ้าทำส่งๆไปเพื่อหลีกเลี่ยงการทำโทษ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
26.	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกท้อถอยในการทำความเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ					
27.	ข้าพเจ้าจะสนใจเรียนภาษาอังกฤษถ้ามีเกมการแข่งขันชิงรางวัลในบทเรียน					
28.	บรรยากาศในห้องเรียนทำให้ข้าพเจ้าไม่ยากเข้าเรียนชั่วโมงภาษาอังกฤษ					
29.	การได้สร้างสื่อการสอนภาษาอังกฤษร่วมกับครูในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้าสนใจเรียนมากขึ้น					
30.	ในการเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะทบทวนก่อนส่งงานเสมอ					

ตอนที่ 3

แบบวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติเสมอ
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติพอสมควร
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนไม่เคยปฏิบัติเลย

ข้อ	ข้อความ	ระดับพฤติกรรม		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1.	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานร่วมกับกลุ่มก่อนปฏิบัติกิจกรรมในฐานะต่างๆ			
2.	ข้าพเจ้ารีบเร่งทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ทันตามเวลาที่กำหนด			
3.	ข้าพเจ้ายินดีที่จะปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น			
4.	ข้าพเจ้ามักจะถูกเพื่อนๆเลือกให้เป็นหัวหน้ากลุ่มทุกครั้ง			
5.	ข้าพเจ้าปรึกษาหารือกันกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อให้ได้งานที่มีประสิทธิภาพ			
6.	ข้าพเจ้าเอื้อเฟื้อให้เพื่อนๆยืมอุปกรณ์เมื่อเพื่อนสมาชิกไม่มีหรือไม่ได้นำมา			
7.	ข้าพเจ้าให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่มให้มีความพยายามยิ่งขึ้น			
8.	ข้าพเจ้ายอมรับผลงานของกลุ่มด้วยความเต็มใจแม้จะไม่ใช่วิธีแบบที่ตนเองต้องการ			
9.	ข้าพเจ้าเป็นผู้สร้างบรรยากาศสนุกสนานเมื่อสมาชิกในกลุ่มเกิดความเครียด			
10.	ข้าพเจ้าเป็นผู้แนะนำวิธีการต่างๆที่จะนำมาดำเนินงานได้สำเร็จ			
11.	ข้าพเจ้ายินดีที่จะปฏิบัติตามความคิดของสมาชิกคนอื่นที่เห็นว่าถูกต้อง			
12.	ข้าพเจ้าแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกคนอื่นๆในกลุ่มเสมอ			
13.	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังเพื่อนพูดด้วยความสนใจ			
14.	ข้าพเจ้าอธิบายให้เพื่อนฟัง เมื่อเพื่อนไม่เข้าใจกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายในฐานะนั้นๆ			
15.	ข้าพเจ้าพูดคุยกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มอย่างดี			
16.	ข้าพเจ้าช่วยเหลือสมาชิกทุกคนในกรณีที่เกิดปัญหาในการปฏิบัติงาน			
17.	ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่มด้วยความสามัคคี			
18.	ข้าพเจ้าปฏิบัติงานโดยให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม			
19.	เมื่อไม่เข้าใจปัญหาในฐานะใดๆ ข้าพเจ้าจะสอบถามเพื่อนสมาชิกในกลุ่มทันที			
20.	ข้าพเจ้าทำความเข้าใจกับปัญหา หรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายอย่างจริงจัง			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวรมยชนก เข้มเจริญ
เกิด	วันที่ 12 สิงหาคม 2514
สถานที่เกิด	แขวงวังทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	3/240 ซอยพื้งคนคร 3 เมืองทองนิเวศน์ 1 แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดควงแข สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2526	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปานะพันธุ์วิทยาในพระบรมราชูปถัมภ์
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์
พ.ศ. 2536	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์) ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร